

2017. MÁRCIUS: KÖNYVEVANGELIZÁLÁS – KALANDOS UTAZÁS AZ EMBERI LÉLEK FELÉ + SZABADSÁGRA TEREMTVE
+ MIKOR VÉSZ EL A TUDÁS HIÁNYA MIATT A NÉP? + KERESZTÉNYSÉG AZ ATEIZMUS ELLENÉBEN
+ A MELBOURNE-I ADVENTISTA KÖZÖSSÉG + ÉRTÉKELJÉTEK A NŐT, AKI FÉLI AZ URAT

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYOÍRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

ADVENTISTA TEOLÓGIAI INTÉZET – CERNICA

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

3 Könyvevangelizálás

Balla Loránd

Könyvevangelizálás – kalandos utazás az emberi lélek felé

7 Börtönszolgálat

Adalbert Ghejan

Szabadságra teremtve

9 ATI Cernica

Emanuel Sălăgean

Mikor vész el a tudás hiánya miatt a nép?

13 ATI Cernica

Claudiu Șerban

Nézz vissza, és menj előre!

14 Tudomány és vallás

Gabriel Ciocârlan

Kereszténység az ateizmus ellenében

16 Infó

Nyugovóra tért

17 Sola Scriptura

Liviu Stănescu

Pitapeapé

18 Diaszpóra

Paul Boeru

A Melbourne-i adventista közösség

21 Család

Marius Andrei

Értékeljétek a nőt, aki féli az Urat

23 Azonosságunk pillérei

Florin Lăiu

A Jelenések három angyala (3)

30 Gyermekek oldala

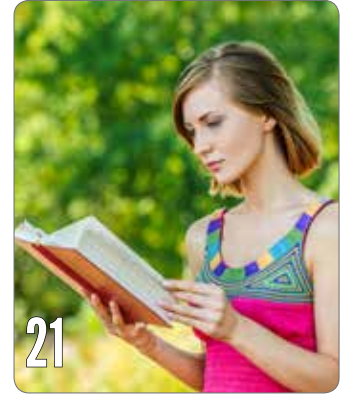
Alina Chirileanu

A hívás folytatódik!

31 Szívtől szívnek

Iosif Pașca

Lélekben és igazságban

„Isten arra vár, hogy megszentelhesse a szívet, megújíthassa a lelket, és erőt adjon annak érdekében, hogy megismerjük és megszeressük Őt. Összes parancsolata iránt készséges engedelmességgel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet.”

2017. március. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Pașca, Georgeta Pirlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztette Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0740-100 015; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

KÖNYVEVANGELIZÁLÁS – KALANDOS UTAZÁS AZ EMBERI LÉLEK FELÉ

A könyvet kedvelők számára hátrányt jelenthet a sebesség korszaka, a modern élet és a közösségi hálózatoktól függő nemzedék. Az olvasás felé kinyitott ajtó révén az olvasó egy magasabb szintre lép azokhoz képest, akik a mai társadalom állértékeinek a foglyai.

A nagy gazdasági társaságoknál trénernek tanítják, hogyan oszd be az idődet, ám furcsa mód annak érdekében, hogy még több jövedelmet szerezz a cégnek. A jó hír az, hogy a mi életünkben jelen van az egyik leghíresebb tréner, a tökéletes Tanító, aki napjainkat bevilágítja, és a Szentlélek által nekünk ajándékozza... az értelem világosságát, a lélek világosságát... a könyvek világosságát.

A Szentlélek ébreszti fel bennünk az olvasás iránti vágyat, valamint azt, hogy fogadjuk el az Igét, és tanításait alkalmazzuk az életünkben. A Lélek az írott Ige által munkálkodik, hogy új teremtéssé válhassunk Krisztusban. Ám ezekről az ajándékokról minél több embernek tudnia kell, és ezt elősegítő Isten egy tervet készített.

E csodálatos terv cselekvő résztvevői a könyvevangélisták. Ellen G. White a következőket írja a *Bizonyágtételek* 6. kötetének 332. oldalán: „Az Úr terve, hogy a Szentírásból nyert fény tisztán és ragyogó sugarakkal világítson. Könyvterjesztőinek az a kötelessége, hogy erős, egyesült igyekezetet vigyenek a munkába, hogy Isten szándéka megvalósuljon.”

A könyvevangélista bátor, kiváló tanuló, de ugyanakkor a szó nemes értelmében vett kalandor is.

Egy intézmény felkeresése különleges felkészülést igényel, másféle felkészülést, mint amit egy családi látogatás feltételez. A cél az, hogy minél többen elfogadjanak, meghallgassanak, hogy tetszetős legyen az előadásod, és hogy végül könnyebb táskával távozz... így tévén eleget a kapott küldetésnek.

A könyvevangélista munka lélekkel és értelemmel vállalt küldetés, kalandozás az emberi lélek felé.

Kaland házról házra a Bánátban

A bánáti régióra jellemző magas és zárt kapuk mögött emberek és nyitott szívek élnek.

Nadab (Arad megye) egyik házában találkoztam egy kedves hölgygel, aki elmesélte az életét, és miután imádkoztunk, örömmel vásárolta meg a *Jézushoz vezető út* című könyvet. Még arról is beszámolt, hogy van egy szomszédasszonya, aki

szombatot ünnepel. Néha meglátogatja és a Bibliából olvas neki, s ő ezeket a látogatásokat igazán kedveli.

Egy másik utcában két munkatársam találkozott egy családdal, amelynek tagjai a beszélgetés és az imák után annyira áldottaknak érzeték magukat, hogy azt ajánlották, hívjuk fel a szomszédos településen élő lányukat is egy ilyen találkozó megszervezése érdekében.

Egy férfi a következőket mondta: „Valahányszor meghívót kapok, mindig részt veszek ehhez hasonló rendezvényeken, és az otthonom is nyitva áll az imádkozás előtt!”

Szintén nyitott szívről tett bizonyosságot két család, amelynek bár pap fiai voltak, megígérték, hogy kiolvassák a *Jézushoz vezető út* című könyvet, és készek családi látogatást fogadni otthonukban.

A pünkösdi gyülekezet egyik diakónusa könyveket vásárolt, s amikor tudomást szerzett a programjainkról, beleegyezett, hogy a gyülekezetükben is szemináriumot tartunk.

Újpecsen egy hölgy hívott meg az otthonába, és elcsodálkozott munkánk komolyságán. A beszélgetés során tudatosult benne a szükséglete, és megvásárolta a „Jó, ha tudod” című könyvet, majd a férje is csatlakozott hozzánk az imádkozásban.

Egy fiatal ápolónő a következőket nyilatkozta: „Családom árat fizetett hanyag életmódjáért. Érdekelnek a könyveik, olvasom a Bibliát, és hiszek Istenben.”

Ardelean Avram, a Könyvevangélista Szolgálat vezetője, Bánáti Egyházközség

Kaland, mely során Isten gondot viselt Moldvában az Igéről

Már jó ideje annak, hogy a standunk előtt megállt egy könyveket kedvelő hölgy. Örömmel közölte, hogy kiolvasta az év könyvét, amelyet a munkatársnőm épp érdeklődőknek kínált fel lelki olvasmányként. „Tőlem kapta, vagy máshonnan?” – kérdezte a kolléganő. A hölgy a következőket válaszolta: „Nem öntől kaptam, de ugyanarról a könyvről van szó. A piacról tértem haza, amikor felfigyeltem egy papírkupacra. Közelebb lépve az egyik kitépelt papírlapon Isten Igéjét fedeztem fel. Nem nézhettem tétlenül, hogy egy olyan könyv, amely Istenről szól, az utcán heverjen. Gondosan összeszedtem a papírlapokat,

**NYITOTT
AJTOK
BALLA
LORAND**

A KÖNYVEVANGÉLISTA BÁTOR, KIVÁLÓ TANULÓ, DE UGYANAKKOR A SZÓ NEMES ÉRTELMÉBEN VETT KALANDOR IS.

hazamentem, összeillesztettem, majd megragasztottam még a szakadt lapokat is. A rendbe hozott könyvet aztán kiolvastam. Remek könyv! Kiváló könyveik vannak!”

A munkatársnőm újabb olvasnivalót kínált fel az Istenre szomjazó léleknek, és hálát adott az Úrnak, hogy gondot viselt Igéjéről (Ésa 55:9-11). Áldott legyen az Ő neve!

Munkát végezni többet jelent, mint gondolnád. Zajlott a Valdens diák program. Városszerte standok álltak, ahol hat könyvevangélista dolgozott 12 valdens diák társaságában. A mi standunk épp egy keresett étterem közelében állt, ráadásul az autóbusz megálló is a közelben volt. Napközben sokan megfordultak a standunknál. Lelkesedésükkel a diákok odavonzották a járóelőket, beszéltek a stand rendeltetéséről, és ritkán esett meg, hogy elmulasztották az alkalmat. Mindannyiunknak elégtételt jelentett, hogy az emberek érdeklődtek az orvosi vizsgálatok, a könyvek és az egészségügyi tanácsok iránt. Örömet jelentett ez főleg a diákok számára, hiszen jelenlétünk és tevékenységünk hasznosnak és az emberektől értékeltnek bizonyult. A legnagyobb elégtételt azonban akkor tapasztaltuk, amikor a projekt második hetében Isten határozott módon adott jóváhagyást a munkánkra. Az illető étterem főnöke látogatta meg a standot, és megkérdezte, hogy mennyi ideig maradunk még a közelben. „Még egy hétig tart a program” – válaszoltuk, majd érdeklődtünk, hogy miért kérdezi. – „Semmit sem árultam, amióta itt vannak! – válaszolta. – Se kávé, se italt, se sört, de még üdítőt sem. Az emberek még be se térnek az étterembe... Imádkoztatok, hogy legalább sört vásároljanak! Imádkoztatok – könyörgött – hogy az emberek betérjenek hozzánk, és vásároljanak, mivel nekem is meg kell élnem...”

Biztosítottuk, hogy tudatában vagyunk annak, hogy az emberekért imádkoznunk kell, és hogy érte is imádkozni fogunk, de nem úgy, ahogy ő szeretne volna.

Hálát adtunk Istennek, hogy ezáltal is bátorított bennünket, és hogy a munkánknak hatása volt az emberek életére.

Ha teljes szívvel szolgáljuk embertársainkat, munkánk hatása láthatóvá válik. Ha úgy végeznénk a munkát, ahogy Isten szeretné, az emberek világosságot nyernének, könyveinkből felfedeznék az üdvösségre vezető élet ösvényeit, és akkor a Sátán kínálatában levő bárok és éttermek csődöt mondanának.

Ionuț Marcu, a Könyvevangélista Szolgálat vezetője, Moldvai Egyházterület

Kaland észak-erdélyi intézményekben

Ha a könyvevangélista munkát a halászathoz hasonlítjuk, elmondhatjuk, hogy míg a házról házra járás módszerével halászbottal halászkodunk, a szemináriumok módszeréhez hálót használunk. Ezzel a módszerrel népesebb hallgatóságot szólíthatunk meg, s az előadott szeminárium révén tudatosul ez embereinkben saját problémájuk, és ösztönzést nyernek, hogy egészségügyi és lelki vonatkozású könyveket vásároljanak.

A brassói prefektúrán tartott szeminárium során megismerkedtem egy hölgygel, aki elmondta, hogy kiolvasta *A nagy küzdelem* című könyvet, ami nagyon tetszett neki, és hogy most a Bibliát olvassa. *A Jézus élete* című könyvvel távozott, és megígérte, hogy a szabadsága alatt azt is elolvassa.

Egy Szilágy megyei városban történt. Az egyik pünkösti gyülekezetben tartott egészségügyi szeminárium után a gyülekezet vezetője közölte velünk, hogy a gyülekezetben épp most kezdték tanulmányozni a Jelenések könyvét, és örül, hogy *A nagy küzdelem* révén jobban megértetheti a Jelenéseket.

Kolozsváron az egyik könyvevangélista egy üzemben tartott egészségügyi szemináriumot, ahol az egyik mérnök vásárolt egy könyvet, mire a könyvevangélista felajánlotta neki a *Destinul planetei (Bolygónk sorsa)* című könyvet is.

A mérnök a könyv végén rátalált egy Sola Scriptura jelentkezési űrlapra, és be is iratkozott a táplálkozási tanfolyamra, majd a Biblia-olvasó tanfolyamot is elvégezte. Számos kiadványunkat elolvasta, és érdeklődést mutat a felfedezett igazságok iránt. Ugyanakkor részt vett a Sola Scriptura hallgatói részére szervezett táborban is, Porumbacu helységben.

Az Úr segítsen meg, hogy teljes mértékben gyümölcsöt tudjunk a szabadság eme idejének alkalmait.

Corina Pelin, a Könyvevangélista Szolgálat vezetője,
Észak-Erdélyi Egyházterület

Kaland az olténiai iskolákban tartott szemináriumokon

A szemináriumok tartása egy olyan módszer, amely nagyon sok felelősséggel jár, de ugyanakkor számos elégtételt és áldást is nyújt. Szervezetten, jól meghatározott terv alapján működik. Elsősorban az iskolaigazgató engedélyére van szükség, majd az időpontok meghatározására, valamint azon osztályokban az órarend meghatározására, ahol

szemináriumokat tartunk. Előadásaink témái nagyon változatosak, akárcsak a célrétegek, amelyekhez szólnak. Íme, néhány előadascím: *Az ellenálló képesség barátai; Légy intelligens!; Táplálkozz egészségesen!; Gondolkodj merészen!; Szeress értelmesen!; stb.*

A gyermekek/ifjak képezik azt az embercsoportot, amelyet a legkönnyebb formálni, ám minden bizonnyal őket éri a legtöbb támadás a korrump környezet részéről. Ilyen helyzetben a könnyevangélisták arra hívtak, hogy az oktatás támpontjai legyenek az életmód és az egészség megőrzése tekintetében. Ezért tehát létfontosságú az iskolákban dolgozó könnyevangélisták számára a korrektség, átláthatóság, pontosság, vidámság és a gyermekhez méltó alázatos lelkület.

A gyerekek általában fogékonyak és készek a változásra. Sőt, képesek még a környezetükben levő felnőtteket is változásra készíteni. A legtöbben eltökéltek és lelkiismeretesek, s a kezükbe került könyvek és folyóiratok a továbbiakban is tanácsadóként szolgálnak számukra.

Az egészségesebb, boldogabb, felelősségérzettel rendelkező és bátorított gyermek jelenti az alázatos könnyevangélista igazi jutalmát. Meghívlak, próbáld ki te is!

Mugurel Ciurea, a Könyvevangélista Szolgálat vezetője, Olténiai Egyházterület

Dél-erdélyi kaland a „keleti tájakon”

„És monda nékem: Ez a víz a keleti tájakra folyik ki, és a lapágra megyen alá, és a tengerbe megyen be, a tengerbe szakad, és meggyógyul a víz” (Ez 47:8).

A 94 évet élt nagytatám túlélte a két világháborút, kezet fogott Ferenc József osztrák császárral, amikor egy bécsi katonai alakulathoz szolgált, és kétségkívül számos érdekes kalandban volt része élete során, ám folyton emlegette, hogy bántja valami: „Sajnálom, hogy sosem láttam tengert és hajókat.”

Tizenkilenc évszázaddal ezelőtt egy másik idős férfi, megelégedve a tengert és a szigeteket, megkönnyebbülve jelentette ki: „És tenger többé nem lesz!”

A tenger látványa különböző érzelmeket gerjeszthet, ám van egy lényeges ok, amiért újból és újból vissza kell térned oda: „A híres egészségügyi- vagy turisztikai központokban, amelyeket ezrek keresnek fel egészségük megőrzése vagy szórakozás céljából, lelkésznek és hozzáértő

könnyevangélistáknak kellene állomásozniuk, hogy felhívják magukra az emberek figyelmét” (*Könyvevangélistázás*, 40. o.)

A Valdens diák projekt 2016-ban a tengerpartra szólított 25 könnyevangélistát és 30 önkéntes fiatal, akik június, július és augusztus hónapokban 14 standnál dolgoztak Năvodaritól Mangaliáig. Emellett mozgó csapatok is tevékenykedtek. Nem könnyű ez a munka: egyes standoknál a csúcsgyörgalom 18–19 órákor kezdődik, és éjjelig tart, örült iramban, utcai zsvivajban, szinte elviselhetetlen hőségben... Ám semmi sem éri fel azt az elégtételt, hogy láthatjuk a „világosságot” szétterjedni innen napkeletről az ország minden sarka felé, sőt határokon túl is gyógyulást hozva családok százainak. Országszerte találkozunk emberekkel, akik ezt mondják: „Ezt a könyvet a tengerparton vásároltam...”

Mi lenne, ha az idén is az egészséget, kikapcsolódást vagy szórakozást kereső emberek sokkal többet találnának annál, amit valaha reméltek? Valóságos csoda lenne! Szeretnél ennek a csodának a részese lenni? Vár téged a tengerparti Valdens diák program 2017-ben!

Iacob Cătinean, a Könyvevangélista Szolgálat vezetője, Észak-Erdélyi Egyházterület

Hozzá hasonlóan – kaland Munténiában

„Felfaltam ezt a könyvet!” – ezekkel a szavakkal fogadott a hölgy, amikor két hónap múltán ismét találkoztunk. A könnyevangélisták csapatával együtt a Giurgiu megyei Florești helységbe kaptunk meghívást, hogy előkészítsük a „Hozzá hasonlóan” elnevezésű evangelizációs kampányt, amelyet Ted Wilson testvérünk fog megtartani.

Az egyik hölgy házában voltunk, aki beteg és nagyon idős édesapját gondozta. A szokásos orvosi vizsgálatok után bemutattam a könyvet, s a hölgy érdeklődést tanúsított egy egészségügyi kiadvány iránt. Épp a *Jézus élete* című könyvet mutattam be, amikor a szomszédasszony kopogtatott az ajtón. Otthonosan mozgott, ez már az elején kiderült, mert azonnal kezébe vette a könyvet, és kijelentette: „Ez az enyém! Én Jézust akarom!” Majd hozzátette: „Isten épp most vezetett engem ide, semmi sincs véletlenül!” Barátságot kötöttünk, megmutatta, hol lakik, és megígértem, hogy két hónap múlva meglátogatjuk. Az elmúlt napokban látogattam meg, hogy meghívjam a „Hozzá hasonlóan” előadássorozatra. Örömmel fogadott, beszélgettünk

és imádkoztunk. Ez alkalomból egy másik könyvet ajándékoztam neki, mivel elmondta, hogy az előbbit a férje épp most olvassa. Úgy érzem, hogy csak egy lépésre van a helyes döntéstől, hogy a Megváltó követője legyen.

Egy másik hölgy esete is meghatott, aki épp gyászolt, és lelki megoldásként a *Jézus élete* című könyvet választotta. Az irodájában tartotta a fiókban, s amikor volt egy kis szabad ideje, olvasott belőle... Újra felkerestük, hogy meghívjuk a gyülekezetbe, és meglepetéssel tapasztaltuk, hogy az íróasztalán fő helyet foglal el a könyv. „Örülök, hogy olvassa ezt a könyvet!” – lelkeztem. Így válaszolt: „Alig várom, hogy nyugdíjba vonuljak, hogy több időm legyen az olvasásra!” Eközben a munkatársam egy gyönyörű bekezdést mutatott neki az „A Jó Pásztor” című fejezetből, s a hölgy úgy belefeledkezett az

olvasásba, mintha senki sem lenne a közelében. Olvasás közben egy ceruzával aláhúzta a fontosabb gondolatokat... Engedélyt kértem, hogy lefényképezzem, és beleegyezett. Egy újabb könyvet ajándékoztam neki, és elmondtam, hogy várom az örömteli újratalálkozást.

Laura Vațe, a Könyvevangélista Szolgálat vezetője, Munténiai Egyházterület.

A Szentlélek világosságában végzett munka alapja a könyvevangélista számára az ima. Ennek érdekében a 2017-es évre mindennapos imára

szólítunk fel mindenkit a könyvevangélistákért, mind a tapasztalt munkásokért, mind a könyvvel dolgozó kezdő munkásokért, akik később, a kristálytengernél való találkozásnál már Hozzá hasonlóan fognak megállni.

És most íme, a mindannyiunk számára szóló felhívás Ellen G. White tollából: „Hatalmas és fontos feladat áll előttünk. Az ember ellensége tudja ezt, s minden eszközzel arra készíti könyvtérjesztőinket, hogy más területeken kössék le magukat. A dolgok eme rendjén változtatnunk kell. Isten hívja a könyvevangélistákat, hogy térjenek vissza munkájukhoz. Önkénteseket hív, akik minden erejüket és felvilágosultságukat beleviszik a munkába, segítve, ahol csak alkalom kínálkozik. A Mester felhív mindenkit, hogy végezze képességei szerint a rábízott feladatot! Ki válaszol a hívásra? Ki megy el, hogy bölcsen, istenfélelemben és Krisztus szeretetével fáradozzék közel és távol embertársaikért? Ki áldozza fel kényelmét és élvezeteit, hogy behatoljon a tévedés, babona és sötétség tanyáira, hogy buzgón és állhatatosan dolgozzék, egyszerűen szólja az igazságot, hitelt imádkozzék, amint házról házra jár? Ki indul el most, a táboron kívül, a Szentlélekkel átitatva, gyalázatot vállalva Krisztusért, hogy megnyissa az emberek előtt a Szentírást, és bűnbánatra hívja fel őket?” (*Bizonyságtételek*, 6. köt., 332. o.)

„Imádkozván egyszersmind mi érettünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az Ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát” (Kol 4:3). Az érettünk mondott közbenjáró imákon túl azonban meghívlak, hogy te is nyiss ajtót a könyvek és a Szentlélek előtt, hogy megvilágíthassa az emberek életét. Isten Lelke téged is kalandra hív az emberek lelke érdekében, és várunk a könyvevangélisták csapatába, hogy lelkeket hívhass megterésre. ■

Balla Loránd, Kiadványok, Etnikai csoportok és Prófétaág Lelke Osztály, Román Unió

SZABADSÁGRA TEREMTVE

Néhány hónappal ezelőtt a fővárosi előzetes letartóztatásban levők fogdjában látogattam meg valakit. Nem ismertük egymást, de módfelett ösztönzött, hogy egy idegen, román nyelvet nem ismerő személyt arra bátoríthatok, hogy bizson Istenben, és csak Őbenne leljen reménységet.

Néhány órába telt, míg megértettem, hogy az én indíttatásom szokatlan, sőt akár furcsának is tűnhet, és hogy úgy tekintenek rám, mint az említett intézmény egyik potenciális „ügyfelére”, még ha semmilyen bizonyíték sincs ellenem.

A megbélyegzés

A találkozó után azzal a következtetéssel hagytam el a fogdát, hogy nem kell fogvatartottnak vagy volt börtönviseltnak lenned ahhoz, hogy másképp tekintsenek rád az emberek; nem kell még csak gyanúsítottnak és előzetesben lévőnek sem lenned a megbélyegzéshez: elég, ha meg akarsz látogatni egy ilyen személyt, és máris furcsán néznek rád, és kétségbe vonják a szavaidat és a tetteidet.

A történelem során az embereket folyamatosan két táborra osztó kérdések közt van a fogvatartottak, a börtönviseltek kérdése is, vagy ha úgy tetszik, egy újabb kifejezéssel élve a szabadságot veszítették. Függetlenül attól, hogy mit teszel vagy mondasz, ha voltál már börtönben, vannak elítélt rokonaid, vagy ha csak érzel valamit ezek iránt az emberek iránt, máris megbélyegeznek.

A gyülekezeti imaórán az egyik őszinte személy a mennyei Atya elé vitte szíve vágját: „Uram, add, hogy a gyermekem legyen korunk Ábrahámja, Mózes és Pálja...” Egy hűségese anyja szerető szívéből fakadó szép szavak ezek! Ám megfogant bennem a kérdés, hogy ha Ábrahámot 2017-ben hamis tanúságtétellel vádolnák meg, Mózeset gyilkossággal, Pált pedig tömegmészárlással, változott volna-e valamit ez a buzgó ima?

Hogy ne is említsük Isai fiát, Dávidot, akit előre megfontolt gyilkossággal vádolnak, amiért 25 évet vagy akár életfogytiglant is kaphat; vagy Józsefet, akinek „mondvacsinált” ügyirata van; vagy Jeremiást, Pétert, vagy magát az Úr Jézust is – akik mindannyian életük egy adott szakaszában rendelkeztek letartóztatott és elítélt státusszal.

A valóság, amit nem lehet figyelmen kívül hagyni

A 2017-es év úgy köszöntött rá országunkra, hogy a lakosság lélekszáma közel 20 millió, a fogvatartottaké pedig (hozzávetőleg 30.000¹) ugyan-

annyi, mint a háromszor nagyobb országokban (például Nagy Britanniában).² Ha ehhez hozzáadjuk az előzetes letartóztatásban levőket, a bíróság elé idézetteket, illetve a bizonyítékok hiányában még vizsgálat alatt lévőket, akkor ez a szám nyilván sokkal nagyobb. Megemlíthetjük az egyetlen év alatt megvádolt és vizsgálat alatt levő kiskorúak számát, amely meghaladja a 21.000-et, amiből 464 személy 14 év alatti.³ Mindez azt mutatja, hogy a „bűn” jelensége vesz körül bennünket, s a kérdéstől való szándékos eltávolodás nem tesz mást, mint igazolja megértésünk hiányát, valamint az általunk megtaláltnak vélt álmegoldást.

Meghívjuk, hogy folyóiratunk eme számától kezdve közösen járjuk be azt a göröngyös utat, amelyet az Atya mutatott be nekünk a Példakép által: gyűlöljük meg a bűnt, ítéljük el a tettet, de szeressük a bűnöst! Nem könnyű, nem egyszerű, és lehet, hogy ez lesz az év vagy talán egész életünk kihívása, ám ez minket (akik „mindnyájan vétkeztek” – Róm 5:12; akik az Úr imáját rebegik: „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk” – Mt 6:13; akik ismerik a Biblia „aranyszövegét”: „valaki hisz Őbenne, el ne vesszen” – Jn 3:16; valamint rendelkeznek az üdvösség biztosítékával, amelyet maga az üdvösség Szerzője ajánlott fel egy gonosztevőnek: „velem leszel a paradicsomban” – Lk 23:43) annak elismerésére készítet,

**A BŰN ERKÖLCSI
BIZONYÍTVÁNYA
ADALBERT
GHEJAN**

**GYŰLÖLJÜK MEG A BŰNT,
ÍTÉLJÜK EL A TETTET, DE
SZERESSÜK A BŰNÖST!**

TÖRÖLJE EL ISTEN MINDANNYIUNK ERKÖLCSI BIZONYÍTVÁNYÁT, ÉS LEGYÜNK MIND EGY-EGY ÁBRAHÁM, AKI „ISTEN BARÁTJÁNAK NEVEZTETETT”; EGY-EGY MÓZES, AKI „IGEN SZELÍD VALA, MINDEN EMBERNÉL INKÁBB, AKIK E FÖLD SZÍNÉN VANNAK”; EGY-EGY PÁL, AKI „AMAMNES HARCOT MEGHARCOLTA... ÉS A HITET MEGTARTOTTA”, HOGY BE TUDJUNK ILLESZKEDNI AZ EMBEREK TÁRSADALMÁBA, DE AZ ANGYALOKÉBA IS, ÉS ÖRÖKÖLHESÜNK AZ „ORSZÁGOT, AMELY SZÁMUNKRA KÉSZÍTETTET A VILÁG MEGALAPÍTÁSA ÓTA” (MT 25:34).

hogy mindannyian ugyanannak az Atyának vagyunk a gyermekei, akik ki vannak téve a tévedésnek és a bűnnek, de akik megtisztulhatnak a Bárány Golgotán kifolyt vérében.

Arcok és találkozások

Ebben a rovatban tehát aktuális, valós, elkeseredett helyzetekről találunk majd információkat, valamint Isten trónjához küldött közvetlen kéréseket: „Uram, emlékezzél meg én rólam, amikor eljössz...” Meg fogunk ismerni gyilkosságért, lopásért, rablásért, hamis tanúzásért, különböző visszaélésekért elítélt foglyokat, akik az Isten Lelkétől megvizsgálva tekintetüket a rideg rácsok közül az égre emelik, és könnyes szemmel rebegnek Istennek tetsző imát: „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?” Már a következő hónapban megismerkedünk Ionuț Furnică-val, az öt hónapja szabadon bocsátott férfival, aki 32 életéből 14-et a rácsok mögött töltött. Látni fogjuk Isten vezetését annak életében, aki ma a kábítószerekkel, lopás-

sal és rablással töltött évek után a fővárosi Grant Adventista Gyülekezet keresztelendői órájára jár.

Továbbá megismerünk nagyon sok embert, akik a bűn és szenvedélyek szolgálatába állított éveik után Isten legodaadóbb munkásai a fogvatartottak körében. Megismerünk helyreállított családokat, szüleikhez visszatért gyermekeket, éveken át tartó vergődés és lelki kínok után hulló örömkönyveket.

Néma tanúi leszünk azoknak a csodálatos tapasztalatoknak, amelyeket Isten nyújt naponta a szabadságukat veszített személyek családjainak. Szüleiktől és a társadalomtól elhagyott gyermekeket fedezünk fel, egyedül élő édesanyákat, akiknek a szegénységgel és a környezetük megbélyezésével kell megküzdeniük, ám amely helyzetből – az Adventista Egyház önkéntesei részéről kapott támogatás révén – sikerült új utat találniuk a boldogság felé.

És szintén ezeken az oldalakon fogjuk megismerni azokat a projekteket, amelyeket az önkéntes adventisták visznek véghez a fiatalok bűnözés megelőzése érdekében iskolákban, középiskolákban és egyetemeken, jelenlegi vagy volt fogvatartottak segítségével. Ilyen alkalmak nyomán szokták kijelenteni a gyermekek: „Ez volt életem legszebb tapasztalata! Rengeteget tanultam a tevékenység során...”⁴

A Humanitárius Börtönszolgálat önkéntesei és a Romániai Hetednapot Ünneplő Adventista Egyház nevében kérlek, imáitokban vigyék Isten elé ezt a különleges munkát, amelyre Ő hívott el! Többféle módon is csatlakozhattok ehhez a munkához (erre is kiterünk majd), ám kezdhetek azzal, hogy imádkoztok azokért, akik törvényt szegtek és bűnben élnek.

Igen, a bűnben, de „ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővelkedik” (Róm 5:20).

Teljes mértékben egyetérték a kezdetben említett testvérnő imájával. Szeretném, hogy Isten törölje el mindannyiunk erkölcsi bizonyítványát, és legyünk mind egy-egy Ábrahám – aki „Isten barátjának nevezetett” (Jak 2:23); egy-egy Mózes – aki „igen szelíd vala, minden embernél inkább, akik e föld színén vannak” (4Móz 12:3); egy-egy Pál – aki „ama nemes harcot megharcolta... és a hitet megtartotta” (2Tim 4:7), hogy be tudjunk illeszkedni az emberek társadalmába, de az angyalokéba is, hogy örökölhessük az „országot, amely számunkra készített a világ megalapítása óta” (Mt 25:34). ■

Adalbert Ghejan, alelnök, Humanitárius Börtönszolgálat

1. www.anp.gov.ro
2. <http://www.gov.uk/government/publications/immigration-statistics-january-to-march-2016/detention>
3. http://penalreform.ro/fileadmin/pri/media/Reintegrarea_fos_tilor_infractori_-_resurse.pdf
4. Stănicuți Daniel Andrei, a Teleorman megyei Videle város Elméleti Líceumának tanulója

MIKOR VÉSZ EL A TUDÁS HIÁNYA MIATT A NÉP?

Az idők folyamán a zsidókat számos esetben megvádolták, gyakran igazságtalanul (gyilkosok, kapzsik, árulók, hitetlenek stb.)¹. Ezeket a vádak nagymértékben befolyásolta a kulturális vagy történelmi környezet, és szinte minden esetben irigység, gazdasági, vallási vagy politikai indíttatás állt a háttérben. Úgy gondolom azonban, hogy van valami, amivel nem lehet megvádolni a zsidókat: hogy tanulatlanok, és nincs lelkiismeretük. A zsidók ugyanis híresek az oktatás terén. Isten mégis kijelentette, hogy a zsidó nép ismeretei hiányosak, vagyis tudatlanságban szenved, sőt ezen tudatlansága veszélybe sodorja: „Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való” (Hós 4:6). Az asszíriai fogság fenyegetése alatt Hóseás próféta eme üzenetének az is volt a célja, hogy figyelmeztesse az Északi Királyságot a fogság szörnyűségére.²

Ironikusnak tűnhet, de egy olyan valóság kifejezésével van itt dolgunk, amely által a megoldás is be van mutatva. Feltevődik tehát a kérdés: Milyen tudomány, ismeret hiányzott, annak ellenére, hogy az információ és a tekintély forrásai léteztek? Vajon a veszély épp az ismeret hiánya miatt következik be? Fontosak e kérdésekre adott válaszok, mivel a szöveg szerint úgy tűnik, hogy a veszély akkor is fennáll, amikor van ismeret és információ (Ésa 28:12-13; Jel 3:17). És mivel olyan korban élünk, amelyben példátlan mennyiségű információ áll rendelkezésünkre, eggyel több

okunk van elmélkedni az említett helyzeten, amely azt mutatja, hogy a veszedelem *nem azért következik be, mert nincs ismeret, hanem azért, mert nincs olyan ismeret, amely megmenthet.*

A tudáshoz vezető kapcsolat – a sikeres oktatási modell

Azt szoktuk mondani, hogy a *szombat* és a *család* két olyan intézmény, amelyet Isten Ádám és Éva által ajánldékozott nekünk az Édenben. Ám szintén az Édenből származik az oktatás is³ (1Móz 3:8). Miután arra kényszerült, hogy elhagyja az Éden kertjét, az első emberpár, a mennyei példát követve felvállalta az oktatás és nevelés felelősségét – először a családban (1Móz 18:19; 5Móz 6:6-9), később pedig nyilvános helyeken és a templomban (2Móz 24:7; 2Krón 34:30).

A bűnbeesés után az oktatási modell a személyes kapcsolattartásra épült, amelynek alapja az Isten és a népe közötti kapcsolat volt. A mennyei parancs – „készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttük lakozzam” (2Móz 25:8) – nem csupán Isten jelenlétére utalt a sátorban, később pedig a templomban, a Szentek Szentjében, hanem a közösségekben megnyilatkozó jelenlétére is (2Móz 17:7; 34:9). Ezt támasztja alá az a tény

**ISMERETEK KAPCSOLATOK ALTAL
EMANUEL SALAGEAN**

AZ ADVENTISTA TEOLOGIAI INTÉZMÉNYNEK NEM CSAK AZ A SZEREPE, HOGY SEGÍTSEN A FIATALOKNAK FELFEDEZNI, ÚJRA MEGTALÁLNI VAGY MEGTARTANI A KAPCSOLATOT ISTENNEL, HANEM AZ IS, HOGY SEGÍTSE ŐKET E MODELL FELVÁLLALÁSÁRA ÉS TOVÁBBADÁSÁRA OTT, AHOL MAJD SZOLGÁLNI FOGNAK.

is, hogy „a héber nyelvben Isten jelenléte az Ő népe között két igealakban van kifejezve: *yásab* – »megáll«, »lakozik«, valamint *sákan* – »berendezkedik«, »él«. Fontos megjegyeznünk, hogy Isten templomban való »lakozását« nem kell folyamatosnak (feltétel nélkülinek), vagy állandónak tekinteni, hanem inkább az Ő kinyilatkoztatása valóságának, népével való együtt lakozásának.”⁴ Isten szívét mindig is foglalkoztatta, hogy népe személyesen közeledjen Hozzá, mivel Ő nem csak *lakozni* akart a nép között, hanem *kapcsolatot fenntartani* velük, sőt *közösségben* akart lenni népének tagjaival.

ISTEN AZON VÁGYA, HOGY SZEMÉLYESEN NYILATKOZTASSA KI MAGÁT, ÉS KAPCSOLAT ÁLTAL NEVELJEN, A FIÚ TESTET ÖLTÉSÉBEN VÁLT TELJES MÉRTÉKBEN VALÓRA. ÉLETÉVEL BEMUTATTA AZ ATYA JELLEMÉT. A MESTER NEVELTE A NÉPET, ÉS EGY OKTATÁSI MODELLT ADOTT ÁT AZZAL, HOGY FELKÉSZÍTETTE A TANÍTVÁNYOKAT, AKIKNEK TOVÁBB KELLETT VINNIÜK A MUNKÁT.

A kapcsolatokra épülő oktatási modellt később a prófétaiskolák fejlesztették ki, és egyre áthatóbban hozták előtérbe a száműzetés előtti időben élő próféták, főleg Jeremiás, Ezékiel, Ésaías és Hóseás (Jer 9:24; 31:3; Ésa 41:13; 49:15). Hóseás fejezi ki a legmélyebben Istennek ama vágyát, hogy népével olyan kapcsolatot alakítson ki, mint szerető férj a feleségével: „Eljegyezzek téged magamnak...” (Hós 2:19-20). A próféta felhívása a következő: „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat” (Hós 6:3). Sokkal később jelentette ki J. W. Goethe: „Az ember attól tanul, akit szeret.” Isten pontosan ezt a szeretetet akarta kimutatni, üzeneteit azonban nem fogadták el.

Mivel a nép csupán a kommunikáció által nem értette meg a lényegét, Isten úgy döntött, hogy emberré lesz, és egy személyes, közvetlen szeretet-kapcsolatba lép az emberrel (Jn 1:14; Fil 2:6-11). Isten azon vágya, hogy személyesen nyilatkoztassa ki magát, és kapcsolat által neveljen, a Fiú testet öltésében vált teljes mértékben valóra. Életével bemutatta az Atya jellemét (Jn 14:9). A Mester nevelte a népet, és egy oktatási modellt adott át azzal, hogy felkészítette a tanítványokat, akiknek tovább kellett vinniük a munkát.

Sajnos a zsidó nép nem értette meg – vagy nem akarta megérteni – ezt az isteni elvárást, meg annak ellenére sem, hogy az egyik legha-

tékonyabb, kapcsolatokra épülő oktatási rendszert építették ki. Ez volt Isten haragjának egyik oka, amint arról Hós 4:6 versében is olvashatunk. A babilóniai/asszíriai fogság előtt a nép megszakította kapcsolatát Istennel, és bálványimádásba süllyedt. A száműzetés után csak rendeletek és törvények általi kommunikációra és ismeret-kapcsolatra szorítkoztak, s a kapcsolat ellen képesek voltak a vérontásig is harcolni (Mt 23:37; Jn 5:40; Jn 1:11; Csel 2:23).

Az adventista oktatási modell elsőbbsége – az Ő ismerete személyes kapcsolat által

Figyelembe véve ezt a bibliai oktatási modellt, az Úr prófétája rámutat arra, hogy melyik a legmagasabb szintű oktatás, és bemutatja azt a keretet, amelyben zajlania kell a tanítási és nevelési folyamatnak: „Isten és Krisztus jellemünkben kifejezésre jutó ismerete... nyitja meg a mennyi város kapuját.”⁵ Ez az eszménykép azonban csak akkor valósulhat meg, ha a keresztyén oktató is osztja ezt a nézetet. Ennek érdekében előbb „minden keresztyén oktatónak tisztában kell lennie azzal, hogy mit jelent számára Krisztus. Tudnia kell, hogyan tegye az Urat erősségévé és hatékonyságává, hogyan bízza lelkét Istenre, a hűséges Teremtőre.”⁶ Ezek után tehet eleget a legfőbb célnak, amely a következő: „a gyerekek megtanítása, hogy megismerjék Istent, és Akit elküldött, a Jézus Krisztust.”⁷

Ellen White figyelmeztet, hogy „a Krisztussal fenntartott személyes ismeretség és folytonos közösség híján az ellenség kénye-kedvének vagyunk kiszolgáltatva, s végül az ő parancsait kell végrehajtunk.”⁸ Ez a látásmód természetesen nem érvénytelenít más ismeretforrásokat és elméleti, sajtósági vagy technikai információkat. Ám a mentő ismeret, a legmagasabb célok felé törekvő tanár, valamint az igazi oktatás túllép minden in-

formáción és oktatási rendszeren, és rámutat egy személyes kapcsolatra azzal, Aki az *Út, Igazság és Élet* (Jn 14:6). A krisztusi pedagógiában az információ nem szakad el a személytől és a kapcsolattól. Információval rendelkezünk, mert *Ő maga* az információ. Sajnos ez az oktatási ideál ma már ellentétben van más sikeresnek tartott oktatási modellel, de a társadalmi környezettel is, amelynek torz és téves elképzelése van a kapcsolatról.

Személyes kapcsolat az egyre személytelenebb világban

Ez a személyes, valódi kapcsolatokra épülő modell társadalmunk, de főleg az oktatási rendszer egyik legnagyobb betöltetlen szükséglete. Az egyén válságban van, az oktatás és a társadalom szintűgy, mivel elveszítette vagy újrafogalmazta a *kapcsolat* fogalmát. Az önzetlenségen alapuló kapcsolati modell (*a kapcsolat rólunk szól*) egyre inkább elsiklik az önző modell felé (*a kapcsolat rólam szól*).

Ezért van kapcsolat a kapcsolat helyett, és hálozat a közösség helyett. A kommunikáció korszakában nem értik meg az üzenetünket, és magányosoknak érezzük magunkat annak ellenére, hogy száz vagy akár ezer virtuális barátunk van, vagy ha többmillió nagyvárosban élünk. Napjainkban nem a magány a baj, hanem az, hogy olyan emberek vesznek körül, akiknek a magatartása miatt érezzük magányosoknak magunkat. Az elmagányosodás eme drámáját a kapcsolások világában Richard Sennett a *visszautasítás kapcsolata*ként fogalmazta meg. „Olyan gyakran látjuk egymást, hogy már nem is érezzük szükségét annak, hogy találkozzunk.”⁹ Ez napjaink paradoxonja.

Fennáll a veszélye annak, hogy a mai társadalomban megnyilvánuló kapcsolati zárlat tönkretelheti, sőt, akár teljesen eltörölheti a kapcsolat szükségességét az oktatási folyamatban. A legna-

gyobb veszteséget az jelenti, hogy torzul a Teremtővel való kapcsolat szükségessége, aminek egyik legkártékonyabb következménye az lehet, hogy lehetetlenné teszi egy olyan közösség kialakítását, amely által megismerhetjük az Urat, és elsajátíthatjuk az életet jelentő tudományt.

Ami pedig a lelki és kapcsolati oktatásban részt vevő gyermekeket és fiatalokat illeti, ahol a tanító és a tanár felvállalja, hogy a nagy Mesterhez vezet a tanulókat, ez utóbbiak életkilátásai egészen másképp fognak kinézni, mint ahogyan később az Istennel való kapcsolatuk is. Az Adventista Teológiai Intézménynek nem csak az a szerepe, hogy segítsen a fiataloknak felfedezni, újra megtalálni vagy megtartani ezt a jótékony kapcsolatot Istennel, hanem az is, hogy segítse őket e modell felvállalására és továbbadására ott, ahol majd szolgálni fognak.

A veszedelemtől megóvó tudomány

Valóban fontos, hogy egy adventista tanintézménynek meglegyenek az engedélyei és az akkreditációja, elsősorban azért, mert ez a hivatalos működés jogát képezi, másodsorban pedig párbeszédet tesz lehetővé az állami intézményekkel. Az Adventista Teológiai Intézet jelenleg az összes engedéllyel és akkreditációval rendelkezik, és Isten kegyelméből újabb szakok létrehozására van lehetősége licenciátusi és magiszteri fokozaton. A legfontosabb azonban továbbra is az Istennel való kapcsolat, és a Tőle jövő tudomány. Hóseás próféta olyan ismeretről beszél, amely az Istennel való személyes kapcsolatból fakad, amely azonban nem egy elszigetelt viszony, hanem egy a gyülekezet számára is fontos közösség. Az Istennel való személyes kapcsolat fontos a közösség

HA ÉLETET HOZÓ ISMERETET AKARUNK SZEREZNI, SZÜKSÉGES, HOGY SZEMÉLYESEN VÁLLALJUK FEL A KAPCSOLATOT ISTENNEL, ÉS EHEZ A VÁLLALÁSHOZ SZÜKSÉG VAN AZ OKTATÁSI FOLYAMATBAN EGY ODASZENTELT ÉLETŰ TANÁRRÁ IS.

1. http://adevarul.ro/locale/botosani/de-i-au-urat-romanii-evrei-istoria-nespusa-antisemitismului-authton-pornita-credinta-evreiuucisi-timp-timp-pacatele-lor-1_56409e-51f5eaa-fab2c701f35/index.html

2. A legtöbb hiteles forrás Hóseás próféta könyvének eredetét 750–725 körülre teszi. Meglehet, hogy Hóseás még élt 722-ben, amikor az Északi Királyságot legyőzte az Asszír Birodalom.

3. *A boldog pár örömmel köszöntötte Teremtőjét, aki hívős alkonyatkor eljött hozzájuk, és közöttük járva beszélgetett velük. Isten naponta tanította őket.* Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 261. o.

4. Pieter A. Verhoef, *The New International Commentary on the Old Testament*, Grand Rapids, Michigan, 1987, 34. o.

5. Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 8. köt., 317. o.

6. Ellen G. White, *Tanácsok a szülőknek, tanároknak és tanulóknak*, 230. o.

7. *U.o.* 169. o.

8. Ellen G. White, *Jézus élete*, 324. o.

9. Teodor Baconschi, *Facebook. Fabrica de narcisism*, Humanitas, Bukarest, 2015, 75. o.

számára, mint ahogy az ismeret felfedezése is életet jelenthet.

Meg vagyok győződve arról, hogy a legnagyobb elégtételek és a legszebb emlékek az iskolai évek alatt azokhoz az emberekhez kapcsolódnak, akikkel ebben az időszakban találkoztunk. Sajnos a tanulmányi éveink alatt felgyülemlett legmélyebb szomorúságok és kellemetlen tapasztalatok is szintén személyekhez kötődnek. Ahogy mondani szokás: „Sokat tanultunk a könyvekből, de mindent megtanultunk bizonyos emberektől.” Innen ered a keresztyén tanító nagy felelőssége is, mivel példát kell nyújtania, és didaktikai szolgálata által a gyermeket és az ifjakat a nagy Mesterhez kell vezetnie. Igaz, hogy ez a munka a családban kezdődik el, és a gyülekezetben folytatódik, viszont minden esetben elvárt, hogy jelen legyen a keresztyén, de főleg az adventista oktatási intézményekben is.

Különösképpen érdekes, hogy József és Eszter, vagy Ananiás, Misáel és Azariás, amikor eldöntötték, hogy akár életük árán is hűségesek maradnak Istenhez, nem szövegeket idéztek, hanem egy Személyben bíztak, akit a szövegek által – de főleg egy mentori kapcsolat tapasztalatából – ismertek meg. Az új technológiák korszakában, amikor megvakít az individualizmus ső-

tétségének csillogása, amikor a társadalom baljós mozgalmakba tömörül, amikor a közösség helyét átveszi a hálózat, és a kapcsolat helyét a kapcsolás, az Adventista Teológiai Intézet célja megőrizni azt az oktatási modellt, amely az életet hozó tudományhoz vezet.

Meggyőződésünk, hogy ez a vágy él a családokban, a gyülekezetekben és egyházunk oktatási intézményeiben. Enélkül továbbra is áldozatokat szedne az ismeret hiánya. Túl sok áldozatot, mivel paradox módon pontosan akkor sodródik veszélybe egy nép, amikor gyarapszik a lelki vonatkozású ismeret. Csakhogy az a tudás gyarapszik, amely *Róla* szerez ismeretet, és nem az, amely *Őt* ismeri meg.

Akár az adventista oktatásról, akár bármilyen más lelki tapasztalatról beszélünk, amely a menyeyei Példaképhez való hasonulást eredményezi, ha életet hozó ismeretet akarunk szerezni, szükséges, hogy személyesen vállaljuk fel a kapcsolatot Istennel, és ehhez a vállaláshoz szükség van az oktatási folyamatban egy odaszentelt életű tanárra is. Különben tragikus lesz a veszedelem: szomjan halhatunk az *állandóan folyó élet vize mellett*, vagy éhen, miközben a lelki vacsorán gazdagon tállalva van az élet kenyere. Ezt a drámai helyzetet el lehet kerülni egy olyan kapcsolat helyreállításával, amely szavatolja az életet adó ismeretet (Hós 2:19–20; Jn 3:36). Isten a következőt tanácsolja a válságos időre: „Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem...” (Jer 9:24). Különben fennáll a veszélye, hogy a következő üzenet hangzik el: „Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket... Sohasem ismertelek titeket...” (Mt 25:12; 7:23). Ha Pál apostol kijelentése – „hogy megismerjem Őt” (Fil 3:10) – buzgó imában hangzik el, és napi foglalatosságaink közé tartozik, akkor van remény az életre. Akkor a nép gyarapodni fog, és nem vész el tudomány hiányában! ■

Emanuel Sălăgean, Adventista Teológiai Intézet

NÉZZ VISSZA, ÉS MENJ ELŐRE!

Amikor Ausztrália még újonnan megalakult nemzet volt, a vezetőknek el kellett dönteniük, hogy mi legyen az ország címere. A loigon két állat áll egymással szemben – egy ken-guru és egy emu. Közös vonásaik miatt esett rájuk a választás. Habár mindkét állat tájékozódás köz-ben teljesen hátrafordítja a fejét, mégis mindig előre halad. Az államalapítók azt akarták, hogy a világ úgy tekintsen Ausztráliára, mint egy foly-ton előre haladó országra. Más szóval, a kenguru és az emu – habár hátra néz – mindig előre megy.

Amint telnek az évek, fontos, hogy mi is visz-zatekintsünk Isten vezetésére, ugyanakkor új lehetőségek meghódítása végett előre kell ha-ladnunk. A jövő erőteljes vonzása miatt néha figyelmen kívül hagyhatjuk a múltat. Érde-mes emlékezetünkbe vésnünk az egyik ihletett író ta-nácsát: „Legyenek állandóan élénken emléke-zetünkben a kegyelem megannyi tanújelei, me-lyekkel Isten bennünket elhalmozott; a könnyek, amelyeket felszárított; a fájdalmak, amiket lecsil-lapított; a veszedelmek, amiket elhárított; a szük-ségeitek, amiket kielégített és az áldások, amelye-ket ránk árasztott. Ezek erősítsenek zarándokla-tunk hátralevő szakaszán!”¹

Ha visszatekintünk arra az időszakra, ami a cernicai „Doctor Luca” Posztliceális Egészség-ügyi Iskola megalakulása óta eltelt, elcsodálko-zunk azon, ahogy Isten az apró dolgokat is fel-használta annak érdekében, hogy igazi csodákat műveljen (az özvegyasszony olajos korsóját, öt la-pos követ vagy öt kenyeret és két halat). A „Doc-tor Luca” Egészségügyi Iskola ebben az évben két osztállyal működik – I. és II. évfolyammal –, és a diákokat hozzáértő tanárok irányítják. Másfelől a „Doctor Luca” Posztliceális Egészségügyi Iskola Bráilán működő ága is tovább folytatja tevékeny-ségét, az akadémiai és adminisztratív téren oda-dással szolgálatot végző személyeknek köszön-hetően. A hat osztály diákjainak száma az idén eléri a 145 főt.

Albert Schweitzer szakmai karrierje egy evan-gélikus egyesület felhívása nyomán változtatott irányt. Akkor már híres filozófus, zenész, pro-

testáns teológus és író volt. Harmincéves korá-ban olyan döntést hozott, ami sokkolta ismerő-seit. Lemondott a Saint Thomas Kollégium igazgatói posztjáról, és beiratkozott az or-vosi egyetemre, hogy később Afrikába utaz-hasson. A következőket nyilatkozta: „Or-vos szeretnék lenni, hogy úgy dolgozhassak, hogy ne kelljen beszélnem. Mert nem be-szélni akarok a szeretetről, hanem szeretni akarom az embereket.”

Az orvosi egyetem elvégzése után Schwei-tzer elhagyta Németországot, és Gabonba, egy Lambaréné nevű kis faluba költözött, ahol egy orvosi központot alapított, és in-gyen ápolta a betegeket. 1952-ben Béke No-bel-díjjal tüntették ki, és a jutalommal járó 33.000 dollárból Lambarénében kórház épí-tésébe kezdett a leprások részére. Schwei-tzer valóban megértette az Üdvözítő szavait: „Amennyiben megcselekedtél egyvel az én legkisebb atyámfiak közül, én velem cse-lekedtél meg” (Mt 25:40).

Megtiszteltetés számunkra, amikor ké-rések érkeznek hozzánk, amelyekben ha-zai és európai állami intézmények igazgatói végzettjeink után érdeklődnek. A leginkább azonban akkor örvendünk – és ez egyre gyakoribb –, amikor iskoláinkban végzett ifjakat hívnak meg hazai és külföldi adven-tista orvosi intézményekbe dolgozni. Minél közelebb kerülünk a föld történelmének vé-géhez, annál inkább foglalkoztat a gondolat, hogy tekintsünk vissza, és fedezzük fel azo-kat a lényeges értékeket, amelyek jelentősé-get kölcsönöznek a munkánknak, ugyanak-or előre is kell tekintenünk, és tovább kell haladnunk, hogy Megváltónk példáját követve felfedezzük a szolgálat új lehetőségeit és módsze-reit. ■

Claudiu Șerban, igazgató, a cernicai „Doctor Luca” Posztliceális Egészségügyi Iskola igazgatója

¹ Ellen G. White, *Jézushoz vezető út*, 125. o.

**JÉZUS PÉLDÁ-JÁT KÖVETVE
CLAUDIU
ȘERBAN**

**MINÉL KÖZELEBB
KERÜLÜNK A FÖLD
TÖRTÉNELMÉNEK
VÉGÉHEZ, ANNÁL
INKÁBB FOGLAL-
KOZTAT A GONDO-
LAT, HOGY TEKINT-
SÜNK VISSZA, ÉS
FEDEZZÜK FEL AZO-
KAT A LÉNYEGES
ÉRTÉKEKET, AME-
LYEK JELENTŐSÉGET
KÖLCSÖNÖZNEK
A MUNKÁNKNAK,
UGYANAKKOR
ELŐRE IS KELL
TEKINTENÜNK,
ÉS TOVÁBB KELL
HALADNUNK, HOGY
MEGVÁLTÓNK PÉL-
DÁJÁT KÖVETVE
FELFEDEZZÜK
A SZOLGÁLAT ÚJ
LEHETŐSÉGEIT ÉS
MÓDSZEREIT.**

KERESZTÉNYSÉG AZ ATEIZMUS ELLENÉBEN

A mikor a híres angol filozófust, Bertrand Russellt megkérdezték, hogy mit mondana Istennek, ha találkozna Vele a másvilágon, a következő volt a válasza: „A szemére kellene vetnem, hogy nem nyújt elegendő bizonyítékot számunkra.”

Isten létezésével kapcsolatosan a filozófusok hosszú időn át vitakoztak. Sok esetben az Isten létezését támogató érvek a jóézésre épülő intuíciókat jelentették, amelyek nagyon sok ember véleményével megegyeztek. Például kétségtelen, hogy a legalapvetőbb kérdés a következő volt: Miért létezik valami is a semmi helyett? Más szóval, miért létezik a fizikai univerzum? Magyarázhatjuk bizonyos dolgok létezését az univerzumban, ám minden bizonnyal magának az univerzumnak a létezése magyarázatot követel. Egy ilyen magyarázat része, hogy lennie kell valaminek (vagy valakinek), aki vagy ami nem része a fizikai univerzumnak, és mégis hatalmában áll azt létrehozni. Ez az egyik, ami okot szolgáltat az Istenbe tett hitre. Egy másik ok pedig az analógiára épül. Amikor megnézünk egy gyönyörű festményt vagy egy bonyolult óraszerkezetet, tudjuk, hogy azt egy értelmes lénynek kellett megalkotnia. Mennyivel inkább a körülöttünk levő természet szépségének és bonyolultságának is egy értelem szüleményének kell lennie.

Az ilyen érvelések komoly kritikákat váltottak ki a tizenharmadik és tizenkilencedik században. És bármi is lenne ezen kritikák érdeme, a huszadik század első felére a filozófusok domináns álláspontja az lett, hogy az Isten létezésére vonatkozó állítás igen törekeny. Tulajdonképpen többen tovább is léptek, és azt állították, hogy értelmetlen maga az Isten-fogalom is. Az volt az elv, hogy ahhoz, hogy valami jelentőségteljes legyen, öt érzékszerv révén ellenőrizhetőnek kell lennie. De mivel Isten létezése így nem ellenőrizhető, kijelentették, hogy az Isten-fogalom értelmetlenség.

Csakhogy aztán megváltozott a helyzet. Visszaütasították ezt az elméletet. Az 1960-as évek végén keresztény filozófusok rámutattak, hogy az Isten-hit elutasításának érvei nem voltak annyira meggyőzőek, mint ahogyan azt számos ateista feltételezte. Az Isten létezésére vonatkozó hagyományos érvelések újra helyet kaptak olyan híres filo-

zófusok munkáiban, mint Richard Swinburne és William Lane Craig. Sok esetben a megközelítésnek nem az volt a célja, hogy megpróbálja százszázalékosan bizonyítani Isten létezését, hanem az, hogy rámutasson az univerzum tulajdonságainak egész sorával arra, hogy az Isten létezése melletti kiállítás mennyire erőteljes.

Ez nem azt jelenti, hogy a filozófusok többsége hisz Istenben, hanem azt, hogy az Isten-hit és a kereszténység központi állításai (mint például Jézus feltámadása) egyáltalán nem szokatlannak, és napjaink filozófiai köréi által is rendszeresen védettek. Csak kevesen vannak, akik ötven évvel ezelőtt előre láttak egy ilyen változást.

Tudományos felfedezések

Arno Penzias és Robert Wilson tudósok 1978-ban vehették át a Nobel-díjat, miután felfedezték a kozmikus mikrohullámú háttérsugárzást. Ez egy elektromágneses sugárzás, amely mindenütt jelen van a világegyetemben. Felfedezésükre vonatkozóan sokan azt állították, hogy ez az egyik legkétségteljes bizonyítéka az Ősrobbanás-elméletnek.

A tudomány valóban rámutatott arra, hogy az univerzumnak volt egy kezdete? A tudósok zöme mindenképpen azt állítja, hogy a válasz erre a kérdésre az „igen”. Ennek ellenére nagyon sok ateista szembeszállt ezzel a következtetéssel. Amennyiben a fizikai univerzum egészének volt egy kezdete, mint ahogyan Penzias és Wilson állítja, akkor vajon ez nem a teremtés tudományos bizonyítását jelenti? Stephen Hawking, a híres kozmológus megjegyezte: „Sokaknak nem tetszik a gondolat, hogy az időnek volt egy kezdete, mivel lehet, hogy ez mennyei beavatkozásnak tűnhet.”¹ Hawking valóban próbálta elkerülni a kezdet szükségességének elméletét, ám ennek ellenére a kezdetre utaló bizonyítékok a domináns tudományos vélekedést képezik. Az ateizmus problémája az, hogy amennyiben az univerzumnak tényleg volt egy kezdete, az azt jelenti, hogy volt egy oka is ennek a kezdetnek. És minden bizonnyal nem a semmiből állt elő. Sokkal elfogadhatóbb elhinni, hogy egy Teremtő hozta létre a semmiből, ami megegyezik azzal, amit a keresztények mindig is hittek.

LÉTEZNI KELL
EGY ÉSSZERŰ,
VÁLTOZHATAT-
LAN ALAPNAK,
AMELY AZ UNI-
VERZUM LOGIKUS
ÉS SZABÁLYOS
TERMÉSZETÉRE
TÁMASZKODIK.

Az utóbbi negyven év során további tudományos kutatások támasztották alá az Isten-hitet. A legékesebb példa az univerzum finomhangolása. Ennek szemléltetésére használhatjuk a rádiójelet: csak akkor hallható a kívánt adás, ha a készüléken beállítjuk az adott állomás frekvenciáit. A tudósok felfedezték, hogy hasonlóképpen történik a világegyetemben is, mivel az univerzum tulajdonságainak egész sora kerül beállításra annak érdekében, hogy az élethez szükséges feltételek pontos értékei adottak legyenek.

Antony Flew, híres ateista filozófus mondta: „Figyeljük meg a fizika alaptörvényeit. Egyes számítások szerint, ha egyetlen alapvető konstans értéke – például a fény sebessége vagy az elektron tömege – picikét is eltért volna a mostanitól, akkor egyetlen olyan bolygó sem jöhetett volna létre, amelyen megjelenhetett volna az emberi élet.”²

Ezt a finomhangolást kétféleképpen magyarázzák. A tudósok egy része elismeri, hogy a finomhangolás egy mennyei terv része. Ám sokan mások azt állítják, hogy világegyetemünk egy a sok univerzum közül, mindössze azzal a különbséggel, hogy a mienkben úgy esett, hogy adottak lettek a körülmények az élet kialakulásához.

A modern idők tudományának egyik legbefolyásosabb képviselője, Paul Davies az univerzum értelmes eredete mellett foglal állást: „Az ateisták azt állítják, hogy a természet törvényei minden ésszerűség nélkül léteznek, és hogy az univerzum végeredményben abszurdum. Tudós emberként azonban nehéz ezt elfogadnom. Léteznie kell egy ésszerű, változhatatlan alapnak, amely az univerzum logikus és szabályos természetére támaszkodik.”³

A történelmi Jézus keresése

A kereszténység egyik központi kijelentése egy másik meglepő forrásból – a bibliai tanulmányozások területéről – nyert támogatást. A bibliaolvasók zöme számára meglepő lehet, hogy a huszadik század első felében a bibliai tanulmányok területét uraló meglátás az volt, hogy az Újtestamentumban található négy evangélium csak valamilyen jelentősebbet az ókori mítoszoknál, és nagyon kevés történelmi információt tartalmaz a názáreti Jézusról vagy a leírt eseményekről. Azt állították tulajdonképpen, hogy gyakorlatilag semmit sem tudunk meg Jézus történelmi szerepéről, életéről, tanításairól, tetteiről, haláláról, és természetesen feltámadásáról. A kereszténység eme Jézusában hinni annyit jelentett, mint olyan mítoszban hinni, amelynek semmilyen történelmi valóságlapja nincs.

Mindezek mellett ez az álláspont is drámai módon megváltozott. Kutatók egész sokasága kezdte megérteni, hogy az evangéliumokkal szembeni korábbi magatartás kifejezetten szkeptikus volt. Az evangéliumok egyszerű tanulmányozása során egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy azok sokkal biztosabb történelmi adatokkal szolgálnak, mint azt korábban hitték. Az 1970-es években egyes tudósok az evangéliumokat tanulmányozva a zsidó háttérre összpontosítottak, valamint azokra az eseményekre, amelyek más forrásokban is fellelhetőek, és amelyek hozzávetőleg Jézus korában történtek meg. Ekkor fedezték fel, hogy az evangéliumok történelmileg is dokumentáltak, és nehezen lehet nem számításba venni őket. Legalábbis Jézus életének egy része, tanításainak központi gondolatai, rómaiak általi keresztre feszítése, valamint az a tény, hogy a tanítványok állítása szerint látták Őt újra életben halála után, ma már jól megalapozott tényeknek számítanak.

Egy a kérdésben jártas híres tudós, Richard Bauckham azzal érvel, hogy az evangéliumok lényegében távolról sem olyan kései iratok, amelyek valós tényeken alapulnak, hanem inkább olyan szemtanúk elbeszéléseire épülnek, akik Jézus első követői voltak. Azt állítja, hogy ma már nem alátámaszthatóak azok a korábbi elméletek, amelyek szerint az evangéliumok a hagyományok hosszas közvetítési folyamatain átesve károsultak.

A kutatók közül nem mindenki fogadja el Bauckham következtetéseit, mint ahogyan a filozófusok közül sem mindenki hisz Istenben. Fontos azonban, hogy erőteljes történelmi érvek léteznek a Jézusra és az evangéliumokra vonatkozó keresztény látásmód igazolására.

Isten léte vagy nemléte, de főleg a zsidó-keresztény Isten léte képezi a filozófiai irodalom egyik hatalmas témáját. A kereszténység kétségkívül sokkal többet jelent érvekké alátámasztott hitrendszereknél, ám aki az igazságot szeretné keresni, komolyan tanulmányoznia kell a fogalmak ezen rendszerét. ■

Gabriel Ciocărlan, lelkész, Munténiai Egyházterület

1. Stephen W. Hawking, *A Brief History of Time*, London, Bantam Press, 1988, 46. o.

2. Antony Flew, *Există Dumnezeu*, Cartea Creștină Kiadó, 2014, 108. o.

3. Paul Davies, „What Happened Before the Big Bang?“, *a God for the 21st Century*, Russell Stannard szerk., Philadelphia: Templeton Foundation Press, 2000, 12. o.

ÉSSZERŰ
ALAPOK
GABRIEL
CIOCARLAN

ERŐTELJES TÖRTÉNELMI ÉRVEK
LÉTEZNEK A JÉZUSRA
ÉS AZ EVANGÉLIUMOKRA
VONATKOZÓ KERESZTÉNY LÁTÁS-
MÓD IGAZOLÁSÁRA.

NYUGOVÓRA TÉRT

Gheorghe Ștefan

1930. november 13-án született a Galac megyei Cuca községben, négy gyermek közül elsőszülöttként. A Szentírás igazságait középiskolás korában ismerte meg, majd két évvel később szövetséget kötött az Úrral.

Habár kiváló képességekkel rendelkezett a matematika és a mechanika terén, Isten vezetésének engedve orvos lett, mivel ez volt az egyedüli hivatás, ahol megtarthatta a szombatot. Egyetemista korában hunyt el az édesanyja, édesapja pedig nem igazán törődött fia taníttatásával, épp a vallási téren bekövetkezett változások miatt. Így tanulta meg már ifjú korában Istenre bízni minden szükségletét. A nehézségek ellenére Jászvásáron elvégezte az orvosi egyetemet, gyermekorvos lett, majd megismerte Lilicát (Năfornîță), akivel házasságot kötött. Két gyermekük született: Mihaela és Artemidor, akik szintén megszerették Istent, és követték szüleik példáját.

Gelu Ștefan mindenik gyülekezetekben, amelynek tagja volt (Jászvásár, Bakó, Moinești, Comănești, Karánszebes), hűségesen szolgálta Istent, és mindig igennel válaszolt a szolgálat hívására. Tevékeny ifjúságvezető volt, majd 1973-tól presbiter. Odaadással prédikált, kedvenc témája Isten népének a mennyei Jeruzsálem felé történő utazása volt. Több imaház építésénél is segédkezett, a Matca-i imaház esetében pedig különösképpen jelentős volt a hozzájárulása.

A régi politikai rendszerben Bibliák és vallásos irodalom beszerzésével is foglalkozott, több száz Bibliát juttatott át a határon. Ilyenkor Isten mindig eltompította a Securitate éberségét, s így sosem tartóztatták le. Aztán 1981-ben, belefáradva az államhatalom zaklatásaiba, Gelu Ștefan testvérünk családjával együtt kivándorolt az Egyesült Államokba. Hazai szakmai munkássága nyomán számos édesanya emlékezett rá szívesen odaadásáért és hozzáértéséért, amellyel kicsinyeiket kezelte, gyógyította.

2016 márciusában, 62 év házasság után, a felesége, Lilica elhunyt, ami mélyen megrendítette, majd 2017. január 15-én egy kétoldali tüdőgyulladás következtében ő is megpihent az Úrban. Bár teste legyengült, sosem csüggedt el, és sosem szenvedett vereséget.

A kaliforniai Roseville-ben temették el 2017. január 17-én, pénteken. A gyászszertartást Doug Bachelor testvérünk vezette, több más lelkes társaságában. A pénteki nap reggelén vihar tombolt, a temetési istentisztelet alatt azonban a szél elcsendesedett, és az utolsó énekszóra a nap is kisütt a felhők mögül. Amikor a gyászoló család elhagyta a temetőkertet, egy hatalmas szivárvány jelent meg az égen, mintegy emlékeztetve a gyászolókat arra, hogy Jézus nem sokára visszatér, és akkor halál nem lesz többé.

Lejegyezte a lánya, **Mihaela Hasse**

Aurelian Dumitru

Ez úton értesítjük a testvériséget, hogy 2016. június 10-én a kedves testvér, barát, férj, apa és nagypapa súlyos szenvedések után megpihent az Úrban. A társadalom megbízható tagja volt, de ugyanilyen volt a gyülekezetben is, tisztelte őt minden polgártársa és hittestvére.

A Buzău megyei Berca és Policiori gyülekezetekben szolgált presbiterként. Harminc éves korában, egy különleges tapasztalatnak köszönhetően keresztkelkedett meg. 1985-ben vette feleségül Manta Elizabetát (Lili), akivel két fiúk (Bogdan és Elvis), valamint egy lányuk (Ramona) született, és akiket szeretetben neveltek és vezettek a földi élet egyedüli reménysége, Jézus Krisztus felé! Erőfeszítéseik eredményeként a két fiú megszerette Isten munkáját, és ma mindketten az evangélium pásztorai-ként szolgálják az Urat.

Míg a kórházban feküdt, közeli rokonait meglepte töretlen hite. „Ha az Úr úgy látja jónak, hogy a temetésem nagy munkát végezzon, akkor én ezt elfogadom!” – hangzottak utolsó szavai. Utolsó földi útjára rokonai, ismerősei, barátai és hittestvérek kísérték el. Nagy volt a szomorúság, ám bízunk Isten ígérésében, hogy Aurel testvérünknek része lesz az első feltámadásban, és együtt ragadtatunk majd el a mennybe!

Lejegyezte **Emil Simionescu**

Gavrilă Dumitru

2016. december 31-én, szombat reggel adatott meg Gavrilă Dumitru testvérnek utoljára, hogy családi áhítatot tartson. Jel 22:21 versét olvasta fel, amelynek végén egy határozott „Áment” mondott, majd az akkor elhangzott imája volt élete utolsó fohásza. Aznap reggel agyvérzést kapott, kómába esett, és 2017. január 2-án befejezte földi futását.

1943. június 19-én született a Buzău megyei Policiori helységben, keresztény családban. Már ifjú korában megismerte Istent, és megkeresztelkedett. Pitești városába költözött, ahol 1967-ben Geantă Mariával családot alapított. A családot Isten három gyermekkel áldotta meg: Claudiuval, Gabival és Valival. Habár súlyos szívbeteg volt (többszöri műtéten is átesett), hűséggel szolgálta Istent diakónusként, pénztárosként, szombatiskola vezetőként. Példás volt szolgálata, türelme és jósága. S habár az orvosok sosem biztatták hosszú élettel, hitét majd a mennyei Atya fogja megjutalmazni.

Lejegyezte **Gavrilă Marius**, lelkész

PITAPEAPÉ

Üvegrostból készült síbottal a kezében lépett ki a garázsból, és alig néhány percnyi barkácsolás után egy horgásbotot tartott a kezében. Egy kevéske damilra volt még szükség, egy vékony ólomlemezre, horogra és az édesanya üvegéről levett parafadugóra, valamint a zöld gázalarc-táskára, amibe harapnivalót tett, és természetesen az elmaradhatatlan csalit.

Szoroson behunytam a szemem, hogy ne kerüljön bele homok, és keményen átöleltem apámat, nehogy elhullason a kismotorról, amellyel sebesebben száguldottunk a tó felé. Szuper-boldog gyermekszívem hangosan kalapált. Ez volt az első alkalom, amikor apukámat elkísérhettem horgászni. Azt az élményt nem lehet elfelejteni!

A halászatnak megvan a maga varázsa; egyesek szerint egy olyan vírus, amiből nem lehet kigyógyulni, egy végzetes vonzalom – természetesen a hal számára végzetes. Érzed, ahogy vergődik, aztán lassan a partra vontatod, majd a hálóba emeled, s végül megszámolod őket, vagy ahogyan újabban szokás, szelfit készítesz a zsákmánnyal. Olyan jelenetek ezek, amelyek arra készítetnek, hogy feltegyem a kérdést: Vajon miért hívott el Jézus, hogy „embereket halászunk”, hiszen a halászatához vagy „horogra” vagy „hálóra” van szükség... és természetesen mérlegre és számolásra is.

Ahhoz, hogy megtanulják az „emberhalászatot”, a tanítványoknak mindent el kellett hagyniuk – vagyis a hálókat és a halakat is –, és követniük kellett Őt. Jézusnak volt egy halászati stílusa: tudta, hogyan kell a vízbe dobni a kenyeret. Mindezt horog és háló nélkül. És a tömegek nagy számban követték Őt.

A Sola Scriptura már a kezdetektől vállalta, hogy elsajátítja Krisztus technikáját. Furcsa, és egyesek számára lehangoló is lehet a kenyeret folyton a vízbe dobni, számolás és ellenőrzés nélkül, amit olyan halak is megesznek, amelyek nem a mieink. Ez pazarlást jelent; talán biztosabb eredményekkel kecsegtető módszerekhez kellene folyamodni. Matematikailag ez tűnik helyesnek a magát az emberhalászatban központi pillérnek érző személy számára. Ám a dolgok másképp állnak, amikor rájössz, hogy Ő a Halász, és én, az egyszerű kenyérdobáló vagyok a hívó. És ha a kenyér tiszta,

házi készítésű – a Mester dagasztotta színezékek és adalékok nélkül –, akkor biztos odavonzza a halakat is. Azonkívül ott, a nyílt tengeren Ő tartja a számadást, az Övé minden szabad hal, és egy sem fog elveszni azok közül, akiket magához vonz!

A 2017-es évre a Sola Scriptura egy összetett alkalmazást fejleszt ki a „kenyér vízre dobására”: weboldalt épít új, ingyenes bibliaolvasó tanfolyama számára. A romániai egyház egyik legösszetettebb online platformja lesz, a tanulmányok széles skáláját foglalja majd magába, különféle interaktív formátumokkal. Íme, az új weboldal néhány előnye: alacsony költségek sokkal nagyobb számú hallgatóság számára, szélesebb palettájú célközönség (fiatalabb nemzedék, gyerekek, román ajkúak a világ minden tájáról), az országban működő 40 Sola-központ saját arculatú oldalt fejleszthet ki, a kérdések és válaszok rovatban a hallgatók számára sokkal nagyobb forrásanyag áll rendelkezésére. Az egyik legnagyobb előny azonban az lesz, hogy lehetőség nyílik az egyháztagok párbeszédére is a környéken élő hallgatókkal. A platform továbbá lehetőséget nyújt arra is, hogy a külföldön élő hallgatókkal külön csapat dolgozzon azokban az országokban, ahol jelentős román közösségek élnek.

Az új platform fejlesztése 2016 decemberében kezdődött el, és a 2017-es év derekán fejeződik be. Mivel az IT-projektek megvalósításának költségei egyáltalán nem alacsonyak, és a Sola-weboldal egy igen komplex terv, anyagi támogatásra is szükségünk lesz, hogy befejezzük ezt a munkát. Akik ilyen módon is szeretnék kivenni részüket a munkából, a lap alján megtalálják a Sola Scriptura adatait.

Végezetül egy horgászköszöntés: „Görbüljön a bot, feszüljön a háló!” – természetesen a világháló! ■

Liviu Stănescu, igazgató, Sola Scriptura

TANFOLYAMOK
AZ INTERNETEN
LIVIU
STĂNESCU

Asociația Sola Scriptura
BRD, Agenția Jolie Ville,
Str. Erou Iancu Nicolae nr. 103 bis,
Voluntari, jud. Ilfov

SWIFT: BRDEROBU
Számlaszámok adományok számára:

RON: RO81 BRDE 445SV 475 0525 4450
EUR: RO29 BRDE 445SV 479 7577 4450
USD: RO95 BRDE 445SV 479 7542 4450

A MELBOURNE-I ADVENTISTA KÖZÖSSÉG

**A GYÜLEKEZET
TAGLÉTSZÁMA
ALACSONY MÁS
DIASZPÓRÁBAN
ÉLŐ GYÜLEKEZE-
TEKÉHEZ KÉPEST,
DE ISTEN LELKE
ÁLTAL TESTVÉRI
SZERETETBEN
EGYESÜLNEK,
AMI SEGÍT
LEKÜZDENIÜK
MINDEN KULTU-
RÁLIS AKADÁLYT,
ÉS EGYÜTT DOL-
GOZNIUK ISTEN
DICSŐSÉGÉRE
ÉS A LELKEK
MEGMENTÉSÉRE.**

A Melbourne-i román adventista közösség története akkor kezdődött, amikor az első adventisták Ausztráliát választották földi vándorútjuk célállomásaként.¹ A hagyományos román adventista egyházzal való közösség hiányának érzése folytán ezek a testvérek az ausztrál egyház engedélyét kérték, hogy szombat délutánonként különálló csoportként gyűlhessenek össze. Hamarosan egész családok² csatlakoztak az újonnan Ausztráliába érkezettek közül a kis csoporthoz, mire Bujor George testvér – az ausztráliai román adventisták veteránja – egy újabb kéréssel fordult a helyi egyház vezetőségéhez, és pedig, hogy a csoport összejöveteleket tarthasson péntek esténként is. A Victoria Egyházterület számára bátorítást jelentett a területén alakuló új csoport lelkesedése, ezért rendszeresen lelkészeket küldtek a hívők lelki táplálása érdekében.

A csoport fejlődése szempontjából kulcsfontosságú volt Radu Ștefannak – akkoriban a Bris-

bane-i Román Adventista Gyülekezet lelkészének – a látogatása, aki eleget téve a meghívásnak, evangelizációs istentiszteleteket tartott Melbourne-ben. Ebből az alkalomból többen meg is keresztkeltek,³ s a csoport komolyan fontolóra vette, hogy saját gyülekezetet alapít. Küldetésük sajátosságos volt: az evangélium hirdetését tűzték ki célul a román bevándorlók körében. Ehhez azonban állandó lelkészre volt szükségük.

Az egyházterület vezetőségének tanácsára elkezdődött egy adventista evangélista-lelkész meghívásának folyamata. A kisebbségi gyülekezet alapításához szükség volt egy felszentelt lelkész állandó jelenlétére, akinek együtt kellett munkálkodnia az egyházterülettel annak érdekében, hogy a különálló kis csoportok végül önálló, stabil közösségé alakuljanak. Ez azonban nehezebbnek bizonyult, mint kezdetben gondolták. A lelkészek közül egyesek kategorikusan visszautasították a kérést, mert nem voltak hajlandóak szülőföldjükről ilyen távoli országba költözni, vagy pedig egyszerűen nehezen teljesíthető feltételeket támasztottak. Végül az egyik testvérnő közölte, hogy ismer egy fiatal lelkészt, aki annak idején Olténiában folyamatosan evangelizációs munkát végzett. A csoport megszavazta, hogy a testvérnő hívja fel a lelkészt, és kérje meg, hogy jöjjön el Melbourne-be szolgálni.

Amikor a testvérnő a számot tárcsázta, fogalma sem volt arról, hogy Boeru lelkész már 48 órája böjtölt és imádkozott, hogy az Úr mutassa meg neki az irányt, amerre haladnia kell, mivel minél több embernek szeretne volna hirdetni az evangéliumot. Dél-Olténiában már évek óta ezreknek hirdette az Igét, több mint 200 lélek keresztkellett meg, és négy új gyülekezet alakult a munkássága nyomán. A forradalom után Boeru testvér az elsők között volt, akik különböző települések kultúrházaiban hirdette az evangéliumot, s amint az várható volt, munkássága a hatóságok és az orto-

dox egyház ellenszenvét is kiváltotta. Isten azonban oltalmába vette őt, és egy másik helyet készített számára, ahol bizonyoságot tehet Róla.

Aznap reggel Boeru testvér felállt a térdéről, és a következőket mondta magában: „Isten hívott el erre a munkára, és szintén Ő fogja közölni, hogy milyen terve van számomra.” Egy fél óra sem telt el az Istennel folytatott személyes beszélgetés után, amikor hirtelen megcsörrent a telefon: „Paul, itt Mirela beszél. Az itteni román csoport megbízásából hívlak Melbourne-be. Mit szólsz hozzá?” „Először is tudnom kell, hogy kivel beszélék...” „Mirela Paul vagyok...” – folytatta a bemutatkozást a testvérnő, mivel rájött, hogy Boeru lelkéssel már évek óta nem találkoztak, és talán még azt sem tudja, hogy időközben Ausztráliába emigrált. „Paul, sürgős választ várunk.” „Mirela, kérlek, adj nekem két nap gondolkodási időt” – válaszolta Boeru lelkész. – „Két nap múlva megadom a választ.”

A beszélgetés épp olyan hirtelen szakadt meg, mint ahogy elkezdődött. Újabb 48 órás lelki küzdelem következett. Isten váratlan módon válaszolt a kérésére, vagy talán épp a Melbourne-i testvérek kérésére, akik már évek óta imádkoztak, hogy végre saját gyülekezetük lehessen. Két nap múlva Mirela újra telefonált, és Boeru lelkész csak egy választ adhatott: „Mirela, kész vagyok Ausztráliába utazni, ám azzal a feltétellel, hogy hivatalosan, egyházi úton történjen a meghívás.”

Elkezdődött a hivatalos ügyintézés, ami végül a Divíziók és a Generál Konferencia közbelépésével sikerrel zárult. Ötven év telt el azóta, hogy utoljára, hivatalosan, román lelkész igényelték idegen országba szolgálatra (Tolici testvérről van szó, aki 1938-ban misszionáriusként utazott Madagaszkárra). A Boeru testvér által állított feltétel teljesedése az isteni elhívás tényét igazolta. Az ügyintézés közel két évbe telt, aminek eredményeként 1992 januárjában Boeru testvér végül megérkezhetett Melbourne-be.

Érkezésekor a Melbourne-i román csoport egyes tagjai már elszakadtak a múlt emlékeitől, és a jövőről is eltérő képet alkottak. Mindezek mellett a csoport megerősödött, és az egyházterület 1993-ban engedélyezte a román adventista csoport gyülekezetté alakulását, következésképp egy évvel később, 1994-ben, Isten kegyelméből megalkulhatott a Melbourne-i román gyülekezet.

Megható volt az az elszántság, ahogy a román testvérek mindent félretéve egyesültek az evangélium hirdetése érdekében. Az evangelizáció nyomán egy 20 fős neoprotestáns csoport döntött a szombat-ünneplés mellett, ami természetesen ki-

váltotta felekezetük aggodalmát. Egy alkalommal az egyik pünkösdi egyháztág felhívta telefonon Boeru testvért, hogy látogassa meg őt. A látogatás során az illető kifejezte óhaját, hogy Boeru testvér imádkozzon érte, és kenje fel öt éves, rákkal diagnosztizált kislányát. A szokatlan kérésre reagálva Boeru testvér megkérdezte, hogy pünkösdi gyülekezeti tagként miért az adventistákhoz folyamodik, és miért nem a hittestvéreihez.

„A kislányomat kétszer kenték fel a lelkészeink, a rák azonban rohamosan terjed, és úgy gondoltuk, hogy önhöz fordulunk. Látva azt, ahogy ön prédikál, biztosan rendelkezik a Szentlélekkel, habár nem értjük, miért nem beszél nyelven.” A gyülekezet imában egyesült, és Isten meghallgatta a kislányért mondott buzgó imákat. A szülők néhány nap múlva orvosi vizsgálatra vitték a gyereket, és az orvos behívta a kollégáit, hogy lássanak csodát. A rák néhány nap alatt teljesen eltűnt. Az akkor halálán levő kislány ma 25 éves, és nyoma sincs szervezetében a betegségnek.

Ekkor a neoprotestáns felekezetek előljárói félni kezdtek attól, hogy milyen hatással lehet az igazság a közösségük tagjaira, ezért úgy döntöttek, hogy elhárítják az ő szempontjukból első számú veszélyt. Egyik nap három neoprotestáns lelkész kopogtatott be egy nyugdíjba vonult tapasztalt lelkészhez, és megkérték, hogy egyesítsék erőiket annak érdekében, hogy

**AZ EVANGÉLIUM
HATÁSA
PAUL
BOERU**

**AZ ÖRDÖG TUDJA,
HOGY SEMMI ÉS SENKI
SEM TEHETI TÖNKRE
ISTEN EGYHÁZÁT, HA
AZ HŰSÉGES MARAD
URÁHOZ. SEMMI!
CSAK A BŰN!**

„Isten mozdítsa el Boeru lelkész a munka útjából.” Imáik és átkaik azonban hatástalanok maradtak Isten szolgájára nézve, miközben az említett személyek már befejezték lelkési munkájukat saját közösségeikben.

Az Ördög kétségkívül közvetlenül vagy közvetetten azért ügyködik, hogy az evangélium hatását érvénytelenítse, vagy legalább csökkentse. Tudja, hogy semmi és senki sem teheti tönkre Isten egyházát, ha az hűséges marad Urához. Semmi! Csak a bűn! Isten kegyelméből azonban a Melbourne-i román adventista gyülekezet, bár nehéz próbákat élt át, mint Izrael a Jordán partján, megmaradt és lelkileg erősödött. Sőt, Isten megáldotta, és sikerült megvásárolniuk egy gyönyörű birtokot a város keleti peremén. Közel 14 éve itt folytatja tevékenységét a közösség, itt emeli fel szavát Istenhez hálaimában és dicsőítő énekekben. Taglétszáma alacsony más diaszpórában élő gyülekezetekéhez képest, de Isten Lelke által testvéri szeretetben egyesülnek, ami segít leküzdeniük minden kulturális akadályt, és együtt dolgozniuk Isten dicsőségére és a lelkek megmentésére.

Egy hatéves időszak kivételével Boeru testvér a Melbourne-i román gyülekezetben szolgált, megalapításától kezdve napjainkig. 2006 és 2012 között a Melbourne-i román adventista gyülekezet lelkésze Mihai Valerian Mohanu testvér volt. Ő kezdeményezte az ausztráliai román adventisták találkozóit, ahol felnőttek és gyerekek találkozhatnak és egyesülhetnek diaszpórában élő román testvéreikkel. Ma a gyülekezet békének és lelki növekedésnek örvendhet, ugyanaz a lelkesedés jellemzi, mint megalakulásának idején, és hirdeti a Megváltó közeli dicsőséges eljövételét. ■

Dr. Paul Boeru, lelkész, Melbourne, Ausztrália

1. Az Ausztráliába érkező, elsőként csoportot alapító testvérek a következők voltak: a Gruia család (Ștefan és Eva), a Bujor és Geaboc család (Petriță és Vesna), valamint a Dumitrache család (Vasile és Elena).
2. Ide sorolható a Jigău család (Constantin és Coralia), a Cojocaru család (Aurel és Olga), a Danci család (Ion, Vasile és Petre), az Apopei család (Laurențiu és Cornelia), a Blujor család (Paul és Marieta), valamint Oană Gabriel, Roman Gabriel és Pajor Zoltán.
3. Ceaușu Gheorghe, Roman Gabriel, valamint a Sime család (Ilie és Aurica).

ÉRTÉKELJÉTEK A NŐT, AKI FÉLI AZ URAT

Csalárd a kedvesség, és hiábavaló a szépség; amely asszony féli az Urat, az szerez dicséretet magának! Adjatok ennek az ő keze munkájának gyümölcséből, és dicsérjék őt a kapukban az ő cselekedetei!” (Péld 31:30-31).

Ezekkel a szavakkal zárul a Bölcsesség könyve. Mégis nagyon sokan vannak, akik azt állítják, hogy a Szentírásban a nő másodlagos, lealacsonyító szereppel bír.

Ennek a cikknek két célja van. Elsősorban minden istenfélő nőnek – legyen házasság vagy egyedülálló – többlet okot szolgáltatni arra, hogy véghezvigye az elkezdett csodálatos munkát, másodsorban pedig mi, férfiak és gyermekek, ihletést nyerhetünk arra, hogy értékeljük őket.

A nő, aki féli az Urat

Korunkban azt tanítják, hogy értékelnünk kell a szépet. A nő kellemes látványt nyújt megjelenésének, ápoltságának köszönhetően. Csakhogy inkább arra figyelünk, ami látszik, és kevésbé arra, ami nyilvánvaló. Az istenfélelem mint felfogás azonban idegen a világ számára, és sajnos ennek jeleit sorainkban is felfedezzük.

A törvényadás megrázó momentuma után a nép rémülete közepette „Mózes monda: Ne féljétek; mert azért jött az Isten, hogy titeket megkísértsen, és hogy az ő félelme legyen előttetek, hogy ne vétkezzetek” (2Móz 20:20). Érdemes gyakrabban elmélkednünk e szöveg felett. Fontos igeszakasz. Isten azt akarja, hogy ne tévesszük szem elől az istenfélelmet.

Mózes kijelentette, hogy nem kell félnünk Isten közelségében lenni és hallani az Ő hangját. Ám az a félelem, amelyre Isten készítt, egy olyan emlékezés, amely hatással van ránk, és amely nyomán megérthetjük, hogy Ő hatalmas és szembe száll a bűnnel. Az istenfélelem távol tart a büntől. Olyan, mint az Adóhivataltól vagy a Korrupcióellenes Ügyészségtől való tartás. Nem kell félnünk ezektől az intézményektől, eljárásaik, módszereik célja azonban az, hogy visszatartsák az embereket a törvény áthágásától.

Amely asszony féli az Urat, nem fog elmenekülni Tőle, hogy vágyait kielégítse és félelmeit megnyugtassa. Várni fog Istenre. Istenbe veti reménységét. Isten közelében marad, és bíz az Ő ígéreteiben. A bűn útjára való lépés gondolata túl nagy félelmet vált ki belőle ahhoz, hogy el is kövesse a vétket, továbbá a Magasságos árnyékában való lakozás előnyei túl csodálatosak ahhoz, hogy megkockáztassa azok elvesztését.

Miért értékeljük az ilyen nőket?

Elsősorban azért, mert kellemes érzéssel tölt el bennünket. Azt hiszem, hogy segít, ha megemlítjük a másik lehetőséget is. Azok nélkülöznek, akik soha sem értékelnek. Olyan léleknek a betegsége ez, amely értékeli a kritikát, az elégedetlenséget, a zúgolódást, a morgást, gúnyolódást, kételkedést és az öröm hiányát. Jézus azonban azért halt meg és támadott fel, hogy „mindenkor örüljétek” parancsa ne csupán egy naiv elképzelés, hanem valóság legyen. Nyisd ki a szemed! Világunkban létezik természetes és erkölcsi szépség, és ezt Isten tette lehetővé. Győzd le a zúgolódás szokását! Dicsérj és értékelj, és ezerszer jobban fogod érezni magad!

**DICSÉRJÉTEK ÉS
ÉRTÉKELJÉTEK
MARIUS
ANDREI**

**AZ ISTENFÉLŐ ASSZONY
BÍZIK ISTENBEN ÉS
AZ Ő OLDALÁN LÉPNI
A JÖVŐBE. AZ ILYEN
REMÉNYSÉG ÉLETERŐT
ÉS BÁTORÍTÁST NYÚJT.**

Mit jelent a dicséret? Hangos szóval kifejezni az örömet, amit a másik jelenléte jelent számadra. Mondd el neki négy szemközt, de nyilvánosan is, otthon vagy a város kapujában.

Másodszorban ez nem csak téged tölt el jó érzéssel, hanem Istennek is dicsőséget szerez – ami különösen fontos. És nem kell azt hinnünk, hogy amikor egy nőt dicsérünk, azt nyújtjuk neki, ami lényegében Istent illeti meg. Ha valaki értékeli azt, amit a gyerekeink tesznek, az nekünk, szülőknek is örömet jelent. Istent hasonlóképpen tiszteli meg az, ha gyermekeit dicsérő szavakkal illetik mindazért, amit az Ő segítségével elértek. Ezért tehát, amikor értékelünk egy istenfélő nőt, tulajdonképpen az Urat dicsérjük.

Harmadsorban pedig ezzel őt is Istenhez vezetjük közelebb. Amikor a gyermek olyasmit tesz, amit értékelsz, megdicséred, hogy ezáltal erősítsd és bátorítsd őt. Ezzel segítesz neki abban, hogy vágyjon a továbbiakban is cselekedni az illető jó dolgot. Erősíteniünk kell jó szokásait. Mindannyiunknak szükségünk van hallani e szavakat: „Jól tetted.”

Gyermekek és fiatalok, legyetek figyelmesek egy pillanatig! Képzeljétek el, hogy édesanyátok halálos balesetet szenvedett. Mit szeretnétek mondani a temetésén? Mondjátok el neki most. Kezeit erősítsétek meg az Úrban dicséretetekkel. Férjek és férfiak, tudjátok, mit mondanék én? Vajon miért aggódtunk kevésbé fontos dolgok miatt? Miért veszekedtünk lényegtelen dolgokon? Miért nem értékeltünk többet? A halál mindent más fényben világít meg.

Dicsérd! Értékelj! Ezzel segítesz, hogy szíve közelebb kerüljön Istenhez, és örömet hozzon a te életedbe is!

Hogyan ismerjük fel az istenfélő asszonyt?

Hogyan azonosítható az Urat félő nő? Mi az, ami megkülönbözteti a többitől? Miért kell értékelnünk őt? Négy okot említek meg.

Elsősorban az asszony, aki féli az Urat nem fél a jövőtől. „Erő és ékesség az ő ruhája; és nevet a következő napnak” (Péld 31:25). Tetszik ez a szöveg. Az ilyen nőt értékelni kell. Sátán mindenki előtt a holnap nehézségeit lobogtatja, de ez a nő Istenre tekint és nevet. És korántsem naiv. Tudatában van annak, hogy maga az Úr mondta azt, hogy bizonyos dolgokat el kell végeznie ahhoz, hogy biztonságban lehessen.

Testünk gyengülésének és hervadásának egyik oka az, hogy unatkozunk, és nincs reményünk a jövőre nézve. Az istenfélő asszony azonban bízik Istenben, és vágyik az Ő oldalán lépni a jövőbe. Az ilyen reménység életerőt és bátorítást nyújt.

Másodszorban az asszony, aki féli az Urat: bölcs. „Az ő száját bölcsen nyitja meg, és kedves tanítás van nyelvén” (Péld 31:26). A Példabeszédek könyve folyton emlékeztet arra, hogy az Úr féltelme a bölcsesség kezdetét jelenti. Az istenfélő nő tehát bölcs. Az ilyenfajta bölcsességre szüksége van a családnak és a barátoknak, de ez a bölcsesség csakis olyan szívből eredhet, amely féli az Urat.

Harmadsorban, az asszony, aki féli az Urat, nem önmagáért, hanem másokért él. A Példabeszédek könyve említést tesz arról, hogy a feleség különös figyelmet fordít a férjére: „Bízok ahhoz az ő férjének lelke, és annak marhája el nem fogy. Jóval illeti őt, és nem gonosszal, az ő életének minden napjaiban” (Péld 31:11-12). Az ilyen nő teljes mértékben megbízik a férjében, mivel ő érte és nem érdekei ellen éli az életét.

És nem utolsó sorban az asszony, aki féli az Urat, akár házas, akár nem, a szükségben levők jólétéért él. „Markát megnyitja a szegénynek, és kezeit nyújtja a szűkölködőnek” (Péld 31:20). Isten közel van hozzá, és a jövője szép kilátásokkal kecsegtet, mivel Isten oltalmát élvezzi, s így közeledhet a szükségben levőkhöz is.

Egy ilyen nő fél elhagyni Isten jelenlétét, mivel tart attól, hogy vétkezhet. Dicsérnünk kell őt. Ezzel segítünk neki abban, hogy továbbra is bízzon az Úrban, dicsőítse Őt, és boldogabbá tegye az életünket. Dicsérjétek és értékeljétek az ilyen nőt! ■

Marius Andrei, lelkész, Munténiai Egyházközség

A JELENÉSEK HÁROM ANGYALA (3)

Bevezető

Kedves olvasó, az adventizmus határköveinek (*landmarks*) felfedező utazásán vagyunk, amelyen azokat a lényeges hitalapelveket keressük, amelyek történelmünk első éveitől kezdve megkülönböztetnek minket a többi kereszténytől és a többi adventistától.

(1) A mennyei Szentély és a millennium előtti ítélet (Dán 8:14);

(2) A hármass angali üzenet Jel 14:6-13 verseiben;

(3) A szövetség ládája és a Tízparancsolat, beleértve a szombat parancsát (Jel 11:19; 12:17);

(4) Az ember halandó természete és a bűnösök végső pusztulása az igazságos ítélet végén.

A korábbi számokban jobbra történelmi szempontból beszéltünk az első tájékoztató pontról (*landmark*). Most a második tájékoztató pont kerül előtérbe a bibliai exegézis és a történelmi szempontok figyelembevételével, de most sem állítjuk, hogy a miénk az utolsó szó.

A korábbi lapszámban tanulmányoztuk a hármass angali üzenet helyét a Jelenések szimfóniájában, valamint részletesebben az első angyal üzenetét. Ezt megelőzően megfigyeltük az egyedi küldetéssel rendelkező, együtt repülő három angyal között lévő szoros kapcsolatot, amint az örök evangélium egyazon üzenetét közvetítik olyképpen, hogy mindenik sajátos módon járul hozzá az üzenet megfogalmazásához.

Ebben a cikkben a második angyal üzenetével foglalkozunk, és mindannyiunk figyelmeztetése céljából megismételjük Ellen G. White szavait, amelyeket a Jelenések kutatóihoz és íróihoz intézet:

„Népünk számára a Jelenések *érthető magyarázatát* kell bemutatnunk. Isten Igéjét kell adnunk a kezükbe, de úgy, ahogy van, *saját magyarázatunkból a lehető legkevesebbet*. Egyetlen elme sem képes *egyedül* ilyen munkát elvégezni.

S habár a legmagasztosabb és legfontosabb igazság lett ránk bízva, *mégis még csecsemők vagyunk az igazságnak és minden velejárójának a megismerésében*. Krisztus a nagy Tanítónk, nekünk pedig meg kell feszítenünk elménk minden erejét, hogy megértsük és felfogjuk azt, amit *Jánosnak kinyilatkoztatott*.

A legfontosabb kérdések állnak előttünk, amelyekkel valaha ember szembesülhetett.”¹

A fenti kijelentés furcsának és ellentmondásosnak tűnhet, ha nem lenne történelmi kontextusba helyezhető Ellen White többi írásával. A fentiekből jegyezzük meg legalább azt a kijelentést, hogy „még csecsemők vagyunk az igazság és annak minden implikációja megismerésében” – amit a próféciák népszerűsítésének kontextusába ágyazott.

Jelen sorok írója jól tudja magáról, hogy bizonyos értelemben tényleg egy csecsemő, legalábbis azokon a területeken, ahol több kérdést lehet feltenni, mint ahány válasz áll rendelkezésünkre. Íme, az ide kívánczó kérdések: Ki és mi a Jelenések Babilonja? Mit jelent a „leomlott Babilon” kifejezés? Mikor omlott le, és mi a jelentősége ennek az üzenetnek? Mit jelent a babiloni asszony, és az, hogy „az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek”? Mikor követte el ezt az egyetememes orgiát? És mi a célja ennek az angali üzenetnek?

A második angyal üzenete: siránkozás vagy jó hír?

A második angyal szavai jelentik a hármass üzenet legrövidebb szakaszát, de a legtitokzatosabbat és a leghalkabbat is. A három közül ez az egy nem hangzik el „nagy szóval”:

„És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek” (Jel 14:8).

Tömör és megrázó, ugyanakkor mélységes és titokzatos. Jövedöl az angyal? Vagy egy már bekövetkezett eseményre utal? Egy régen volt tényre, vagy olyasvalamire, aminek az angyal közvetlenül a színre lépése előtt szemtanúja volt? Babilon leomlása jó hír? Vagy itt inkább a siránkozásnak adja meg az alaphangot?

Ezek nem költői, hanem komoly kutatásra serkentői kérdések. A Biblia tanulmányozása közben szükséges a szöveggel kapcsolatban feltenni az összes lehető kérdést, és nem csak azokat, amelyekre tudjuk a választ. És amit nem értünk meg azonnal, arra nem kell felfoghatatlan titokként tekintenünk.

A HÁRMAS
ANGYALI
ÜZENET
FLORIN LAIU

„LEOMLOTT, LEOMLOTT BABILON, A NAGY VÁROS! MERT AZ Ő PARÁZNASÁGÁNAK HARAGBORÁBÓL ADOTT INNI MINDEN POGÁNY NÉPNEK” (JEL 14:8).

Egyes kutatók számára Babilon leomlásának híre utalás az evangéliumra (jó hír), amelyet az első angyal vezet be, s amely Babilon ítéletének óráját hirdeti, vagyis egy jó hírt Isten népe számára.² Ámde az első angyal üzenetének elemzésekor rámutattam arra, hogy ez a magyarázat nem helyes, mivel az első angyal által közölt evangélium örök és egyetemes, miközben a Babilon bukásáról szóló hír egy eseményre utal – amely fontos a világ és Isten népe szempontjából, de távolról sem „örök” értelemben. Sem örök siránkozás, sem örök evangélium!

BABILON AZONOSSÁGA A történelmi Babilon

Mindenekelőtt tisztáznunk kell, ki vagy mi is Babilon. Az olvasó talán tudja, hogy a Jelenések írásának idején az egykor az Eufrátesz partján fekvő történelmi Babilon romokban hevert. Ezért minden kutató tudja, hogy az itt megjelenő *Babilon* név egy másik jelenvaló vagy jövőendő valóság fedőneve.

Egyáltalán nem véletlen a névválasztás, mivel számos, az ókori és a keresztény korszak Babilonja közötti analógiát rejt magában. Nem csupán azokról az összehasonlításokról van itt szó, amelyekre a Babilon név használata amúgy is kötelez, hanem azokról is, amelyekre a Jelenések könyve kényszerít, amikor a saját Babilonjáról beszél, a hajdani próféták nyelvezetét használva (akik a maguk során az akkori Babilonról beszéltek).

A Szentírás tele van jelképekkel, amelyek az Isten trónja és a földi, lázadó birodalom, a Jeruzsálem és Babilon között dúló nagy küzdelemre utalnak. Mózes első könyvében két nagy, emblematis város tűnik fel: Bábel (1Móz 11:1-10; 10:8-12) és Sáleem (1Móz 14:17-20; Zsolt 76:3; Zsid 7:1-4).

A két város lelki szempontból egymással szemben áll: Bábel a góg és a mennyei tekintély elleni lázadás jelképe, hiszen az első özönvíz utáni építményként a politikai-vallási imperializmust képviseli, Sáleem pedig az áldásnak és az oltalomnak, a Messiás királyi papságának a jelképe (Zsolt 110:1,4). Babilon a „nagy város”,³ miközben Sáleem Isten népének „szent városa”.

A hívők atyja, Ábrahám végleg elhagyta Babilon környékét, és Sáleem, a jövőendő Jeruzsálem közelébe költözött. A bibliai történelemben Sáleem először a Babilon „szomszédságában” (1Móz 14:1-12) levő keleti királyok szövetségének imperializmusára vonatkozóan bukkan fel, Dél-Kelet Kánaán protektorátusának a központjaként és a szövetség képviselőjeként. Sáleem Ábrahámnak a keleti hódítók felett aratott győzelmével van társítva, amely hitének cselekedetekben történő megnyilatkozása.

A történelmi Babilont az első sémita lakosok, az akkádok nevezték el Bab-ili-nek (azaz „az istenek kapujának”). Az Öböl mentén élő szomszédok, a sumérok pedig a saját, bonyolult nyelvükön a következőképpen: Ka-dinghir (aminek jelentése szintén „az istenek kapuja”). A zsidók Bábelnek nevezték, ezzel mintegy ironikusan utalva a sémi *balal* szótöpre (jelentése: összekever, összezavar, lásd 1Móz 11:9). A történészek azt állítják, hogy a várost Kr. e. 2330 körül alapították, és hogy az első királysága, amely egész Mezopotámia fölött uralkodott, az Akkád birodalom volt (2350–2150). Azonban Mezopotámia különböző területein Kr. e. 2900 és 2270 között más erős sumér királyok is uralkodtak.

A sumérok, a korábbi kultúra megalapítói, ismeretlen eredetű nép voltak, s az akkád nyelvtől egy teljesen eltérő, máig sem azonosított nyelvet beszéltek. A suméroktól az akkád sémiták – akiket később asszírniaiaknak és babilóniaiaknak neveztek – a vallást, a szókincset és az írást örökölték. A beolvadás következtében – annak ellenére, hogy a sumér nyelv kihalt – mégis Babilónia kultusznyelve maradt.

S habár két ízben is Babilon volt a világ legnagyobb városa közel 200.000 lakosával, és 900 hektárnyi kiterjedésével, politikailag mégis ritkán volt független. A kushita Nimród rövid uralkodása után, amely időszak történelmileg még nincs beazonosítva,⁴ az idők folyamán Babilont főleg idegenek uralták. A helyi lakosok azonban – függetlenül attól, hogy genetikai szempontból khámiták (Nimród leszármazottai) voltak vagy sémiták (Sém leszármazottai) – sémi nyelvet beszéltek, amit akkádi nyelvnek neveztek.

Babilon uralkodói:

1. az emoreus királyok (Kr. e. 1894–1595), akik genetikailag khámiták voltak, de sémi nyelvet beszéltek;
2. a kassita királyok (Kr. e. 1595–1155), Irán nyugati feléből beözönlő hódítók;⁵
3. az asszír királyok (Kr. e. 911–605), a babilóniaiak észak-akkád testvérei;

4. a káldeus királyok (Kr. e. 605–539), az arameus sémiták (szíriaiak), akik hosszú idő óta éltek a Babilontól délre fekvő területeken;
5. a perzsa királyok (Kr. e. 539–331), dél-irániak, akik egy indo-európai nyelvet beszéltek;
6. a hellén királyok (Kr. e. 331–275), makedónok (görögök), akik szintén indo-európaiak voltak.

Az ezt követő időszakban a város lakosait átköltöztették az új fővárosba, Szeleukiába. Kr. e. 140 körül a várost még lakták, habár jobbára romokban hevert. Aztán Babilon mint helység eltűnt a történelem színpadáról, s csak egy ókori körzet nevét jelentette, ami a parthiánok (a perzsák testvérei és a rómaiak ellenségei) uralma alá került, majd a rómaiak és a szászánidák kezébe, míg a muzulmán arabok meg nem hódították Mezopotámiát. Babilon romjai ma Bagdadtól (Babil) 85 kilométerre hevernek bizonyásképpen. A tizenkilencedik században az európai régészeti ásatásokkal kezdődően hatalmas mennyiségű közvetlen információhoz jutottunk Babilonról és Babilonról.

A történelmi Babilon bűne

A profétikus iratokban⁶ nincs feltüntetve a babilóniai királyság számos sajátos eleme. Azonban meg van említve a babilóniaiak különböző, intézményesített mágiába vetett vak bizalma, aminek sajátos eleme az asztrológia volt. Továbbá, a babilóniaiak számos bálványt imádtak, isteneik szent képeit, amelyeknek a város és a polgárok erejét és szerencsését tulajdonították: „Szárazság lesz az ő vizein, és kiszáradnak, mert bálványok földje az, és faragott képekkel dicsekednek” (Jer 50:38; v. ö. Ésa 21:9).

Pontosan nem tudni, hány bálványuk volt. Mezopotámiában több mint 2000 istent imádtak, s ezek közül többnek Babilonban is hódoltak. Az akkori hiedelem szerint minden egyes csillag egy isten, aki befolyásolja a sorsot, ami arra enged következtetni, hogy annyi bálványuk volt, ahány csillag az égen. És naptári ünnepük is rengeteg volt, akárcsak babonájuk. Az isteneknek létezett egyfajta rangsorolása is: az élen egy négytagú istenség állt, s ezek közül az egyik volt Marduk, a hagyományosan babilóniai isten, másik nevén „Úr” (Bél) (Jer 50:2).

Babilon égbekiáltó igazságtalanságait azonban a proféták hevesebben bírálták, mint babonáit. A Szentírás Babilont és királyait olyan jelképekben mutatja be, amelyek nem véletlenül a mennyből levett nagy géniuszra utalnak (Ésa 14:4,12-17). Jogos az összehasonlítás, ám nem csupán azért, mert Babilon a maga hatalmas tornyával az első épített város volt – a legnagyobb és legszebb város, a világi királyok jelképe –, hanem

a góg és az imperializmus emlékoszlopa,⁷ amely nemtörődomséggel tesz tönkre életeteket,⁸ ugyanakkor az anyagi kapzsiság és a kegyetlen kizsákmányolás szimbóluma.⁹ És nem utolsó sorban Babilon Izrael ellensége volt, mivel lerombolta Jeruzsálemet és a templomot, tönkretette Dávid királyságát és Isten népét (Jer 51:24,35).

Isten kegyelme és büntetése

Isten azonban szerette a babilóniaiakat. Ő ébresztette fel bennük a zsidó vallás iránti érdeklődést, és vitt véghez egy kozmikus méretű csodát, ami nem csupán Ezékiás számára volt csoda.¹⁰ Ő tervezte el Babilon bevonását az egész világ megmentésének tervébe azért, hogy elismeri az egyedüli igaz Istent, a Teremtőt.¹¹ S még akkor is, amikor Babilon megadta a kegyelemdőfést Jeruzsálemnek, és a zsidókat rabságba hurcolta, Isten ezt tanácsolta profétái által: „És igyekezzetek a városnak jólétén...” (Jer 29:7).

Négy hűséges ifjú szolgálja által Isten Babilon és az egész birodalom érdekében sokkal többet tehetett, mint bárki más által. Szokatlan tapasztalatok, profetikus álmok és szemmel látható, megmentő csodák által Isten megpróbálta és megalázta még Babilon büszke királyát, Nabukodonozort is (eredeti nevén Nabu-kudurri-ucur), és megtérésre, igazi imádatra készítette.

Valószínűleg a család többi tagjára is hatással volt ez, mivel Jeremiás arról tudósít, hogy Awel-Marduk, az első káldeusi király fia jószágon bánt a zsidók királyával úgy, ahogy Dávid is Mefibósettel.¹² A nagy uralkodó egyik lánya, Bel-sarra-ucur fejedelem anyja, az anyakirályné, töretlenül bízott Dániel profétában Babilon elesésének végzetes éjszakáján, és az utolsó lehetőséget is kihasználta, hogy megmentse fiát a veszedelemtől.¹³

A Dán 3. és 4. fejezetében említett események után a judaizmus hírnevének nagymértékben növekednie kellett az egész birodalomban, olyannyira, hogy nagyon sok embernek lelkileg szembesülnie kellett a „királyi” bűnökből való megtéréssel, és a Teremtő vallásához való csatlakozással.¹⁴ Ennek ellenére Kr. e. 539. október 12-ének éjszakáján Babilont bevették a perzsa Círus király vezette szövetséges csapatok. Most már jobban értjük Jeremiás proféta szavait:

„Arany pohár volt Babilon az Úr kezében, amely megrészegíté ez egész földet; nemzetek ittak az ő borából, azért bolondultak meg a nemzetek. Hamar elesett Babilon és összeomlott, jajgassatok felette, kössétek be balzsammal az ő sebeit, hátha meggyógyul! Gyógyítottuk Babilont, de nem gyógyult meg. Hagyjátok el őt, és menjünk ki-kí a maga földjére, mert az égig hatott az ő ítélete, és felemelkedett a felhőkig.” (Jer 51:7-9).

ISTEN AZONBAN SZERETTE A BABILÓNIAI AKAT. Ő ÉBRESZTETTE FEL BENNÜNK A ZSIDÓ VALLÁS IRÁNTI ÉRDEKLŐDÉST, ÉS VITT VÉGHEZ EGY KOZMIKUS MÉRETŰ CSODÁT, AMI NEM CSUPÁN EZÉKIÁS SZÁMÁRA VOLT CSODA. Ő TERVEZTE EL BABILON BEVONÁSÁT AZ EGÉSZ VILÁG MEGMENTÉSÉNEK TERVÉBE AZÁLTAL, HOGY ELISMERI AZ EGYEDÜLI IGAZ ISTENT, A TEREMTŐT.

Ki örökölte Babilon vallását?

Olyan összeesküvés elméletek születtek, amelyek azt állítják, hogy Babilon vallását Róma örökölte a Pergamon révén, és hogy Róma ezt a vallást örökítette át a Római Katolikus Egyházba. Ez a látszólagos pontosság azonban pusztá spekuláció. Kijelenthetjük azonban, hogy a mezopotámiai népek (sumérok, akkádok) vallása erőteljes befolyást gyakorolt a kananita, hurrita, arámiai és görög pogányságra. Továbbá, mivel Babilon volt a legfőbb kulturális központ, természetes módon befolyásolta azon népek vallásait, amelyekkel közvetlen vagy közvetett kapcsolatban állt.

A római vallás azonban hagyományosan itáliai volt, erőteljes etruszk és görög befolyással. A fővárosban aztán fokozatosan helyet kaptak a különféle keleti vallások is, mint például a judaizmus, a szíriai napisten-imádat, az anatóliai misztikumok hagyományai, sőt még egyiptomi vallások is. A legnagyobb és legmeghatározóbb befolyást azonban a perzsa mithraizmus gyakorolta, ami egyfajta napisten-imádat volt, és amelynek sikerült beolvasztania a többi napisten-hitet, s így a kereszténység egyik legerőteljesebb riválisává vált. Mindebben azonban nincs semmi babilóniai. Istennek vajon az lett volna a célja, hogy sajátos babilóniai jelképeket és elemeket fedezzünk fel annak érdekében, hogy megértsük az apokaliptikus Babilon azonosságát? Vagy inkább azt akarta, hogy tanulmányozzuk a történelmi és a profetikus Babilon közötti egyszerű analógiákat? Vajon nagyobb jelentősége van egy bizonyos formának, jelnek, jelképnek,¹⁵ mint a tetteknek és az Isten Igéjét megrontó magatartásnak?

Az ókori közel-kelet összes népe átvett valamit a mezopotámiai kultúrából, beleértve a babilóniait is. A népek azonban e vallási elemeket önnön kultúrájuk medrébe ültették át, ahol saját vallásos-kulturális szokásaik elemeivel keveredtek.

Babilon mint zsidó-keresztény megbélyegzés

Az Újtestamentumban „Babilon” nyilvánvalóan egy lelki megbélyegzés, amelyet a keresztények egy olyan valóságra alkalmaznak, amely az Euferátes partján fekvő Babilonra hasonlít. Az akkori időkből származó különböző zsidó iratok szerint a birodalmi Rómát nevezték Babilonnak.¹⁶ Az ázsiai gyülekezetekhez intézett leveleiben Péter szintén Babilonnak nevezi vendégfogadó városát (1Pt 5:13). Számos ősi egyházatya ugyanezt a példát követi, és ezt az azonosítást ma szinte minden katolikus, ortodox és protestáns kutató igazolja.

Vannak azonban komoly modern exegeták, akik azt állítják, hogy a Jelenések Babilonja lényegében nem Róma, hanem a földi Jeruzsálem, a judaizmus, vagyis Isten népe. Bár furcsának tűnhet ez a magyarázat, érvelésében összehasonlítja az apokaliptikus Babilon leírását a hitehagyó Jeruzsálem profetikus leírásával.¹⁷ Ezek a megfigyelések azt sugallják, hogy a megbélyegzés nem csupán a birodalmi pogányságra alkalmazandó, hanem az Isten népéből a pogányság felé érkező segítségére is.

A középkorban kristályosodott ki fokozatosan az az elmélet, miszerint a Jelenések Babilonja a pápák Rómáját jelenti, amely nem csak a pogány császárok és pápák egyetemes elvárásait örökölte, hanem egy fontos vallási örökséget is kapott, amely többé-kevésbé teológiai álarcot öltött. A történelmi, előbb egységes, majd kettészakadt egyház megörökölte a birodalmi Róma összes gögjét és kegyetlenségét, és oly formában és mértékben tett erről bizonyosságot, hogy az még a pogányok által gyakorolt kegyetlenségeket is túlszárnyalta.

Dante, miközben bemutatja a poklot, voltaképpen igazolja, hogy elkerülhetetlen a római hierarchia és Babilon összehasonlítása, s ez még egy katolikus számára is nyilvánvaló. A protestáns reformáció nem tett mást, mint megerősítette, kiszélesítette és a falra szegezte ezt az azonosítást. Sajnos, ma már a régi protestánsok sem állítják, hogy a római egyház Babilon lenne.

Vannak vallási mozgalmak, amelyek szerint a Jelenések Babilonja a modern Amerika; mások szerint az egész kereszténység, természetesen saját magukat kivéve. Az adventisták a hagyományos protestáns magyarázatot örökölték, mely szerint Babilon a katolikus egyház, ám az 1844-es évtől kezdődően arra a meggyőződésre jutottak, hogy a többi egyház is Babilon, vagyis Babilon leánya.¹⁸

A „Babilon” kifejezés azonban nem egy bélyeg, amellyel mindarra utalunk, ami teológiai szempontból nem egyezik a véleményünkkel. A hagyományos identifikáción túl, ami viszonylag igazságos, jóllehet szociológiailag kínos, hasznos tudnunk, hogy a Profétaság Lelke a jövő időben beszél Babilon teljes megalakulásáról:

„A Biblia kijelenti, hogy az Úr eljövetele előtt Sátán »a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival és a gonoszságnak minden csalárdságával« fog dolgozni, és Isten megengedi, hogy azok, akik »nem fogadták be az igazságnak szeretetét az Ő üdvösségükre«, megkapják »a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak« (2Thes 2:9-11). Amíg ez az állapot nem következik be, amíg az egyház és a világ nem egyesül teljesen az egész keresztény világban, addig Babilon még nem bukott el egészen. A változás fokról fokra történik, és Jel 14:8 versének teljes megvalósulása még a jövőben van. (A nagy küzdelem, 389. o.)

Következésképpen a vég ideje Babilon dinamikus és kumulatív.

Ökuménia, ökumánia és babilofóbia

Az ökuménia egy protestáns mozgalom, amely a huszadik század elején indult útjára, és a keresztény egység helyreállításáért száll síkra. A szakadás jelenségére mintegy válaszként jelent meg az ökuménia lelkiülete, valamint az unionista mozgalmak is, amelyek az egység helyreállítását hirdetik. Például: az amerikai baptista, metodista és presbiteriánus egyházak 1844-ben, majd 1857/1861-ben a rabszolgatartásra vonatkozó vitáik miatt két táborra szakadtak (Észak és Dél), később azonban kiegyeztek, ami-

kor már nem jelentette vita tárgyát a rabszolgaság kérdése – a metodisták 1939-ben, a presbiteriánusok pedig 1906, 1958, majd 1983-ban.

A baptisták, akik kongregacionális szervezeti formával rendelkeznek, és elég eltérő teológiai irányzatokat képviselnek, 1905-ben megalapították a Baptista Világszövetséget 42 millió taggal, amelyhez a baptista gyülekezetek java része csatlakozott. Angliában 1846-ban fektették le a világszéles szervezet, az Evangélikus Világtanács alapjait, amelyhez egyre több baptista hagyományokkal rendelkező protestáns és református egyház csatlakozott, és ami ma-gába foglalta 129 nemzeti tanács 600 millió tagját. Helyes volt ez a szövetség, vagy helytelen?

Az „ökuménia” kifejezés a görög *oikouiméne* (világ) kifejezésből ered, s innen az „ökumenia” vagyis a „világi” megnevezés is. Az ökumeniai mozgalom a különböző felekezetű keresztények párbeszéd iránti vágyát fejezi ki, és esetleg az egység megvalósítását is, amelyről beszélt Jézus, és amelyért imádkozott is (Jn 19:16; 17:11,21-23). Nem véletlen, hogy az ökumenizmus legnagyobb ellenségei a különböző felekezetek konzervatív szárnyához tartozó személyek, vagyis pontosan azok, akik nem törődnek az egységgel, még legalább saját hitközösségükön belül sem.

Az éremnek van egy másik oldala is. Az igazi keresztény egységet, ami nem lehet más, csak a hit (az igazság) és a szeretet egysége, nem politikai alkudozás útján építik, hanem a Szentírás felsőbbrendűségének elismerése és teológiai párbeszéd révén, amely mélységes tanulmányozást, és a sajátos hit gyakorlati alkalmazkodását jelenti a Szentírás igazságához. Ez a tényező annyira mélységesen keresztényi, de különösen protestáns, hogy szembe helyezkedik a tulajdonképpeni kompromittált ökuménia lelkületével.

A katolikus ökuménia, ellentétben a protestánsal, azt állítja, hogy a keresztény egység megoldása nem az összes egyházak mint testvéregyházak szövetségét jelenti, hanem a „térközli lányok” visszatérését és beilleszkedését a hajdani római anyaszentegyházba. A római katolikus egyház kész a párbeszédre, és tág helyi szabadságot, valamint a hagyományokból táplálkozó szokások gyakorlását szavatolja a többi egyházaknak, az egyesülés fejében.

Ami pedig az ortodox egyházzal való kiegyezést illeti, a katolikus egyház szintén előrelépéseket ért el 1993-mal kezdődően. A két egyház (a keleti és a nyugati) között fennálló különbségek sokkal jelentéktelenebbek, mint a katolikusok és protestánsok között lévők. Mindezek dacára az ortodoxokkal való kiegyezés sokkal nehezkesebben halad a laikusok és papok által képviselt fanatikus ortodox irányzatok miatt.

Az adventisták és az ökuménia

Az adventisták álláspontja az ökuméniával kapcsolatosan első látásra abban az értelemben hasonlít a katolikusokéhoz, hogy nem fogadnak el semmiféle csatlakozást, sem más egyházakkal való szövetséget, mivel az adventizmus önmagában véve egy ökumenikus mozgalom, amely különbözik a többitől. Az adventista ökumenizmus lényeg-

es különbsége a többi ökumenikus mozgalomhoz képest az, hogy az adventizmus lényegi szempontból egy missziós és küzdő szellemű egyház a vallásszabadság, a szólásszabadság javára, miközben az „ökumániakusok” azt állítják, hogy a prozelitizmus jelenti az ökuménia legnagyobb elenségét.

Az adventista egyház tehát máris „katolikus” (azaz egyetemes), missziójának jellegétől fogva, az igaz hívők minden időben és helyen megvalósuló lelki közössége, és az apostolok és próféták tanításaira való alapozásban tanúsított állhatatosság által. Az adventista egyház azonban nem római-katolikus, hanem „mennyei-jeruzsálemi-katolikus” (Gal 4:26-30), egy a mennyei Jeruzsálem felé mutató jelzőtábla és követség, amely a mi „anyánk”, és „az elsősültek serege és egyháza, akik be vannak írva a mennyekben” (Zsid 12:22-24).

A protestáns vagy katolikus ökuméniával szembeni magatartás nem egy közönséges védekezési reakció, nem szektarizmust, kizárólagosságot vagy elszigetelődést jelent, hanem az adventista missziómunka egyetlen egzisztenciális és túlélési formáját, vagyis pozitív missziót, „offenzívát”. Éppen ezért hiszünk a vallásközi párbeszéd hatékonyságában és szükségességében, a más felekezetűekkel és vallásúakkal való jó kapcsolatok ápolásában és a vallásszabadság tiszteletben tartásáért vívott küzdelem létjogosultságában.

Az ökumenikus Babilontól való félelem

Sajnos, sokszor úgy értelmezzük e Babilonról szóló angyali üzenetet, mint a kizárólagosságra és elszigetelődésre felszólító bátorítást. Hitünk úttörői a következőképpen nevezték magukat a kezdetekkor: „Sabbath and Shut Door Adventists” (Szombat-ünneplő és Bezárt Ajtajú Adventisták), mivel Mt 25:10 alapján hitték a „zárt ajtó” teológiájában, amely 1844-től kezdődően alkalmazhatóvá vált a kereszténységre. Ez az elszigeteltség eltartott néhány évig, és maga Ellen White is ebben az elméletben hitt az első években. A Jehova tanúi, akik szintén a millerita mozgalom egyik ágának hajtásai, szintén Babilonnak tartják az összes többi keresztényt, és nem hajlandók még alkalomadtán sem együtt imádkozni más keresztény hívőkkel.

A Babilontól való félelem egyházunkban mindig is gyakorlatot jelentett. Még az is nagy csoda, hogy megvalósulhatott egyházunk megalapítása (1860–1863).

A mai egyház egy csekély, de fontos részét – amelyet őszintén foglalkoztat a Jelenések könyve és a kortárs események – egyre inkább aggasztja egyes adventista vezetők kapcsolata más egyházakkal. Egyesek a virtuális térben rendszeresen szót emelnek azon egyházvezetők ellen, akik hidakat építenek, és nem falakat emelnek vagy ágyúkat töltenek.

A leglista-exkluzivista főbia jelei bizonyítják, hogy sokan nem ismerik saját egyházunk történelmét. E testvéreink úgy képzelik, hogy Isten közvetlenül a mennyből (természetesen Ellen White által!) adta minden egyes hitalapelvünket, igazságunkat, és hogy kapcsolatunk Babilonnal valamilyen módon mindezt beszennyezné. Figyelmen

kívül hagyják azonban azt a tényt, hogy mi, adventisták több „sajátságos” hitalapelvünket is „Babilontól” kaptuk, vagyis a nem adventista környezetből:

1. *A szombat tana* Rachel Oakes-Preston, hetednapot ünneplő baptistától származik, 1844-ből;
2. *A halál állapotának tana* George Storrs, első napot ünneplő adventistától származik, valamint Henry Grewtől, aki egy, a szentháromságot el nem ismerő baptista lelkész volt (1844);
3. *A Szentháromság tana* Samuel Spear 1892-ben megjelent írásaiból származik.

Még a rendelkezésünkre álló legértékesebb örökséget, a Szentírást is szintén „Babilon” jóvoltából kaptuk, amely a hitehagyás hosszú évszázadai alatt szentül megőrizte és másolta a Biblia kéziratait. A bibliai fordítások ma a protestáns Babilon Biblia-társulatai által jutottak el hozzánk.

Testvéri kapcsolatok a nem adventistákkal

Ellen White és a többi úttörő szoros kapcsolatot ápolt Joshua Himes első napot ünneplő adventista vezetővel. Az adventisták még azt is megengedték neki, hogy prédikáljon a Battle Creek-i gyülekezetben.¹⁹ James White testvérünk nyilvánosan ajánlotta, hogy testvéreink Himes hivatalos folyóiratát olvassák.²⁰

A 89 éves rákbeteg Himes (aki közben az episzkopális egyházhoz csatlakozott), a Battle Creek-ben levő szanatóriumban tartózkodott, amikor az adventista előljárók ismét felkérték, hogy prédikáljon. Az egyik este Himes-nak alkalmá volt végighallatnia a gyülekezetben Ellen White egyik bizonyágtételének felolvasását. Annyira mehatották a hallottak, hogy azonnal levelet írt Ellen White-nak (1894), és anyagi támogatást is felajánlott az ausztráliai missziót segítő. Ellen White levélben köszönte meg a *munkásságát* értékelő szavait.²¹

Ez az eset is szemlélteti, hogy milyen nagylelkű vallásközi nyitás létezett elődeink idején. Napjainkban egy ilyen vagy ehhez hasonló személyiséget kevesen fogadnának fenntartások nélkül.

A vallásközi kapcsolatok egy másik példája a hetednapos baptistákkal ápolt közösség volt. 1860 és 1870 között mindkét egyház vezetői testvéri kapcsolatokat tartottak fent egymással. A hetednapos baptisták megjelentek az Adventista Egyház Generál Konferenciájának ülésein, és elismerték, hogy közös érdekeik vannak a szombat megtartásának hirdetésében. Maga James White tanácsolta az adventista prédikátoroknak, hogy olyan városokban szervezzenek evangelizációkat, ahol hetednapos baptisták is élnek.²² Pionírjaink némelyike épp a baptisták közül került ki. Kellogg doktor felesége is baptista volt, aki sok gyermeket fogadott örökbe és nevelt fel. Vajon elődeink hitehagyóbbak voltak, mint mi?

Az 1945-ös évtől kezdődően a különböző eredetű szombatot ünneplő felekezetek, teológiai irányzatok és történelmi hagyományok tisztelői kezdeményezték a Bibliai Szombat Egyesület megalakulását, amelynek célja közösen hirdetni az Isten által elvárt igaz nyugalomnap, a szombat

megünneplését. Az egyesületbe tömörülnek az adventisták, a hetednapos baptisták, a hetednapos pünkösdisták, a messiánusok, a Szent Név Mozgalom, Isten Hetedik Napi Gyülekezete nevű felekezetek, mozgalmak. Ez a szervezet nem egy különálló vallási felekezet, hanem egy vallásközi tömörülés, és nincs is más célja, mint népszerűsíteni a szombatot a világban a *Sabbath Sentinel* folyóirat és más könyvek révén, amelyek között megtalálható Samuele Bacchiocchi könyve is, aki ezen egyesület lelkes barátja volt.

Ami pedig az intézményeinkben dolgozó nem adventista alkalmazottakat illeti, megszívlelendő a zsidó származású Marcus Lichtenstein esete. Ennek az ortodox zsidó férfinak számos konfliktusa volt a munkatársaival, amire Ellen White is kitért az írásaiban.²³ Ellen White nem marasztalja el az egyházat amiatt, hogy egy egyházon kívüli személyt alkalmazott, ellenben panaszt emel amiatt, hogy ahelyett hogy a keresztyény magaviselettel megnyerték volna ezt a zsidó fiatalembert, krisztusi lelkiségük hiányával inkább felháborították, kiábrándították és eltávolították maguktól.

Ha megfigyeljük a normális kapcsolattartás ezen megnyilatkozásait, amit elődeink gyakoroltak, magától adódik a kérdés: miért van az, hogy ma, amikor 20 milliós, világszéles egyház vagyunk, és jelen vagyunk a föld minden táján, egyes testvéreink legnagyobb gondja az, hogy azzal vádolják egyházunk képviselőit, hogy lepaktálnak az ellenséggel, valahányszor más egyházak képviselőivel találkoznak?

Egyházunk számára itt az alkalom, hogy ismertté tegye sajátosságos üzenetét, és szolgálja embertársait. Ez képviselőinek igazi küldetése. Senkinek sem áll jogában ítélni Dániel felett, csak mert elvállalta, hogy kinevezzék „a babiloni összes bölcseknek előljárójává” és az „írástudók elsejévé” (Dán 2:48; 4:6), hogy megtanulta a babilóniaiak nyelvét (Dán 1:4), és találkozott a pogány bölcsekkel.

Babilon és Isten népe

Habár a Jelenések Babilonja pusztulásra ítéltetik, Isten Igéje rámutat arra, hogy ebben a Babilonban sok ember van még, akit Isten az „én népem” (Jel 18:4) megnevezéssel illethet. Ellen White már rég kijelentette, hogy Babilon protestáns körzetében van „Isten népének zöme”, és hogy még katolikusok ezrei is Istennek szolgálnak az általuk kapott világosság fényében.²⁴

Ellen White írta:

„Istennek vannak gyermekei – közülük sokan a protestáns egyházakban és nagy számban a katolikus egyházban is –, akik *hűségesebbek a kapott világosság iránt és az Isten akaratának teljesítésében, s teszik ezt legjobb tudásuk szerint, szemben nagyon sok szombatot ünneplő adventistával, aki nem jár a világosságban.*”

„Határozottan kell hirdetni az igazságot. Ám ezzel kapcsolatosan utasítást kaptam, hogy a következőket közöljem népünkkel: Legyetek éberek! Vigyék az üzenetet, ne viseljétek személyes támadást más egyházak

ellen, még a római katolikus egyház ellen sem. Isten angyalai a különböző egyházakban nagyon sok embert találtak, akiket csak a legnagyobb elővigyázatossággal lehet megszólítani. Ügyeljünk a szavainkra. Lelkészeink ne saját indíttatásait kövessék, amikor megfeddik és napfényre hozzák a »törvénytelenység titkait«. Erre vonatkozóan ékesszólást jelenthet a hallgatás.”

„Lehet, hogy alkalmatok lesz más egyházakban felszólalni. Ezeket az alkalmakat kihasználva jussanak eszetekbe az Üdvözítő szavai: »Legyetek bölcsek, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!« Ne szítsátok az ellenség gonoszságát megrovó szónoklataitokkal. Őrizkedjétek az ellenkezéstől. Nagyon sok lélek vár megmentésre. Fékeztek meg minden durva kifejezést. Szóban és tettben legyetek bölcsek az üdvösségre, és képviseljétek Krisztust azok előtt, akikkel kapcsolatba kerültek.”

„A legbölcsebb és leghatározottabb munkát azokkal a lelkészekkel és papokkal kell végezni, akik nem a mi hitünket vallják. Nagyon sok ember van, aki csak annyit tud, hogy neki hagynia kell, hogy az egyház szolgáitól engedje magát vezetettni a téves úton. Ezért tehát az őszinte, istenfélő, hűséges, az életüket Krisztusban elrejtő munkások imádkozzanak és dolgozzanak az őszinte egyházi szolgákért, akiket arra képeztek ki, hogy az Élet Igéjét tévesen magyarázzák. Lelkészeink különleges feladatuknak kell, hogy tekintésük a más lelkészekért végzett munkát. Nem szabad vitába bocsátkozniuk velük, hanem Bibliával a kezükben kell őket az Ige tanulmányozására készíteniük. Ha ezt megteszik, nagyon sok lelkész és pap, aki most tévesen prédikál, majd az igazságot fogja hirdetni.”²⁵

Befejezés

A második angyal üzenetének megértésével kapcsolatos magyarázatunkat folytatni fogjuk. Megemlégtünk néhány érvet Babilon azonosságára vonatkozóan, viszont a továbbiakban fel kell fedeznünk Babilon bukásának profetikai vonatkozásait, valamint ezen üzenet alkalmazásának megfelelő pillanatait. ■

Florin Lăiu, professzor, Adventista Teológiai Intézet

1. *Counsels to Writers and Editors*, 29, a szövegkiemelések a szerzőtől származnak.
2. Ezt az érvet egy bibliai nyelvek szakértőjének tartott teológus, a United Bible Societies nemzetközi képviselője használta a Romániai Vallásügyi Bibliai Társaság egyik vitáján, a Jel 14:6 versében található *euagge-lion ainonion* kifejezés fordítására vonatkozóan.
3. „Nagy város” (Jel 14:8; 16:19; 17:18; 18:10,16,18-19,21); „szent város” (Neh 11:1; Ésa 48:2; 52:1; Jel 21:2,10,19).
4. Alexander Hislop (*The Two Babylons* 1858) Nimródót a híres Ninus nevével azonosítja, aki Ninive várának alapítója volt. Sajnos a nagy mennyiségű történelmi adat között, ami a mezopotámiai ékírásos táblákon található, egyetlen Ninus vagy Nimród nevű király neve sem szerepel. Hislop egy görög történelmi legendára építi feltevését, amelynek kései perzsa eredete is van. Megpróbálták valamivel hitelesebben

Ninurtával, a vadászat és a háború istenével azonosítani. Nehéz elhinni, hogy a bibliai Nimród név születési, vagy valóságos történelmi nevet jelenthet, mivel jelentése egy későbbi ragadványnévre utal: „Lázadó”. Meglehet, hogy az Isten rendeléseihez hűséges maradék adta neki ezt a nevet.

5. A kassiták magukat *galzu* (*kaldu?*) névvvel illették. Egy olyan nyelvet beszéltek, amely ma kutatás tárgyát képezi, de egyetlen ősi nyelvhez sem kötik rokoni szálak.
6. A Babilont megfeddő próféták: Ésaías, Habakuk, Jeremiás és Dániel.
7. Ésa 13:1,11,19; 47:10; Jer 50:29,31-32; Dán 4:37; Hab 1:7,11; 2:4.
8. Ésa 14:4,6,16-17,21-22; Hab 1:6,12; 2:17.
9. Ésa 14:1,4-5,8; 47:5-6; Jer 50:33-34; 51:13; Hab 1:9; 2:5-12.
10. Lásd 2Kir 20 és Ésa 39 fejezeit.
11. Lásd Zsolt 87:4; Ésa 2.2-4; 19:22-25; Mik 4:1-5.
12. Jer 52:31-34; 2Kir 25:27-30.
13. Dán 5:10-12. Az említett királynő nem lehetett más, mint az anyakirálynő, aki az ókori keleti hagyományok szerint tisztületbeli pozíciót töltött be, sőt tekintéllyel rendelkezett az udvarban. A király feleségei, beleértve a királynőt, hivatalosan nem léphettek be a király elé. Bel-sarra-ucur herceg Nabukodonozor „fiaként” van megemlítve (Dán 5:11,18,22), ami a sémi hagyományban azt jelenti, hogy bármely nemzedékben örökös. Bel-sarra-ucur Babilon meghódítása idején Nabu-na'id király fia volt, aki viszont nem volt Nabukodonozor utódja. Ennek következtében csak egyedül édesanyjai ágon lehetett Nabukodonozor örököse.
14. Eszt 8:17 egy bevezető analógia.
15. Olyan szimbólumok, mint a kör, a kereszt, a háromszög, a szem stb. egyszerű geometriai formák, és természetüktől fogva számos nemzet és vallás elemei közt megtalálhatóak. Semmilyen bizonyíték nincs arra vonatkozóan, hogy Babilonból származnának. Történelmi téren a leg-egészségesebb dolog előbb megkérdezni a történészeket, vagy legalább a történészeket „is”.
16. Például: 4. Ezsdrás, 2. Báruk, Szibilla varázslók.
17. Például: Ésa 1:21; Jer 2:20; 3:1-11; Ezsdr 16:1-43; 23. fej.; Mt 23:34-37; Lk 11:47-51; 13:33; Gal 4:25.
18. Jel 17:5; Ezék 16:46,48,55.
19. *Review and Herald*, 1865. január 17.
20. *Ellen White Encyclopedia*, Review and Herald PP, Hagerstown, Maryland, 2013:411-412.
21. A két irat levéltári iktatószáma: Himes to EGW, sept. 12, 1894; EGWEGC és Lt 31a, 1895.
22. En. Wikipedia, „Seventh-day Baptists In America”.
23. Lásd: *Bizonyságtételek*, 3/205-206. o. és *Pamphlet*, (PH), 123, 25-26. o.
24. Public Affairs and Religious Liberty. Részletek a www.adventist-liberty.org honlapon.
25. 3SM 386/1889; Ev 562-564; 576-577.

A KIHÍVÁS FOLYTATÓDIK!

Ebben a hónapban is folytatjuk a Biblia olvasását 2Móz 13–40; 3Móz 1:27, valamint 4Móz 1. fejezeteivel. Az olvasottak alapján sikerülni fog helyesen válaszolnotok az alábbi kérdésekre:

1. „És kinyújtá ..... az ő kezét a tengerre, az Úr pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtá a tengert, és szárazzá tevé a tengert, és kétfelé ..... a vizek.”

Ki volt Isten segítsége, amikor Izrael fiait átvezette a Vörös-tengeren? Mi történt a tengerrel?

(2Móz 14:21 – Mózes; a tenger kettévált)

2. „Megtartsátok azért .....; mert szent az ti néktek.”

Miről parancsolta az Úr, hogy azt szentséggel meg kell tartanunk?

(2Móz 31:14 – a szombatról)

3. „Mindazt, aminek ..... körme, és ..... körme van, és ..... a barmok közt, megehetitek.” „És a ..... , mert hasadt körmű ugyan és egészen kettéhasadt körme van, de nem kérődzik; tisztátalan ez néktek.”

Melyik állat tiszta és melyik az, amely nem ehető?

(3Móz 11:3 – a hasadt körmű és a kérődző; 3Móz 11:7 – a disznó)

**A NYÁJ
BARÁNYKÁI
ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
az Unió Gyermek-
osztályának aligaz-
gatója

SZÁMLÁLÁS

Kinek a nemzetségéhez tartoznak az alábbi férfiak? Egy vonallal kösd össze a nevet a nemzetség nevével.

1. Eliáb	Ruben
2. Abidán	Simeon
3. Págiel	Júda
4. Akhira	Izsakhár
5. Elicur	Zebulon
6. Naasson	Efraim
7. Selúmiel	Manassé
8. Eliásáf	Benjámin
9. Néthánéel	Dán
10. Ahiézer	Áser
11. Gámliel	Gád
12. Elisama	Naftali

4Móz 1 – Ruben – 5; Simeon – 7; Júda – 6; Izsakhár – 9;
Zebulon – 1; Efraim – 12; Manassé – 11; Benjámin – 2;
Dán – 10; Áser – 3; Gád – 8; Naftali – 4.

Megoldások:

LÉLEKBEN ÉS IGAZSÁGBAN

Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyosan ez a világ üdvözítője, a Krisztus” (Jn 4:42).

Megtörténhet, hogy amikor e gondolatokat elolvassuk, a „Hozzá hasonlóan” elnevezésű evangelizációs kampány már véget ért. Talán megkönnyebbülten szusszanunk fel, vagy talán még dolgozunk, és szenvedélyesen járunk közbe azokért, akik hallották az Igét. Még sok helyen prédikálnak. Még folynak az előkészületek – vajon hány döntés születik meg Krisztus mellett? És hány döntést hoznak meg az elkövetkező időszakban? Isten a tudója.

Az imádat dilemmája

„A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell” (Jn 4:20).

Hányszor történt meg már, hogy hallottuk Jézust hozzánk szólni a vallási ellentétek és aggodalmak miatt? Gyakran sokkal fontosabb, hogy mikor, hogyan és hol zajlik az imádat, mint az, hogy kit is imádunk. Inkább a külsőségekkel foglalkozunk a lényeg helyett. Azt hisszük, hogy fontosabb a „Garizim hegye” vagy „Jeruzsálem”, mint a Lélek és az Igazság, és mindennek addig nem lesz vége, amíg „az isteni kegyelem, melyet egyedül Ő képes nyújtani, s amely olyan, akár az élő víz, meg nem tisztít, fel nem frissít, és fel nem üdíti a lelket” (Jézus élete, 187. o.)

Elérkezett az ideje, hogy az igazi imádók léleken és igazságban imádják Őt. Ez Isten vágya is. A Lélek meg van ígérve, és kész betölteni az igazságot szerető szíveket. Várja, hogy megszentelhesse a szívet, megújíthassa a lelket, és erőt adjon annak érdekében, „hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmességgel ajándékoz meg. Ez az igazi istentisztelet” (Jézus élete, 189. o.). 0751 099 945

A jelenkor Sikárja

A korunk emberének szívét gyötrő kérdések a mi szívünk kérdései is. Szeretnénk a lehető legjobban dolgozni Istenért. „Lelki megújulásra” vágyunk. Várjuk „a Szentlélek kitöltését”. „Lelki növekedést” célzó programokat állítunk össze, és mindezek nagyon jók és helyesek, viszont nem szabad elfelejtenünk, hogy Jézusnak az asszony-

hoz intézett kérése a kút mellett csupán egy ürügy volt, hogy felkínálhassa neki azt, amit sehol máshol nem talál meg: az élő Vizet. Amikor Jézus elhív, hogy dolgozzam Érette, nem azt jelenti, hogy nem boldogul nélkülem, hanem inkább azt, hogy szeretne felkészíteni arra, hogy olyasmit kínáljon fel nekem, amit sehol máshol nem találok meg. Amikor elhív, hogy segítsen Neki, lényegében engem készít fel arra, hogy elfogadjam az Ő segítségét.

„Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsőjéből” (Jn 7:38). Igen, a hit a Fiúban, Krisztusban az, aminek be kell teljesülnie a sikári kútnál. Igyál mohón az „élő víznek kútfejéből”. Igyál, de ne csak a túlélésért! Igyál eleget ahhoz, hogy majd másokat is megittathass abból, ami belőled kicsordul.

Uram, adj innom! Újból és újból ezzel az imával fordulok Feléd. Nem akarok többé szomjasan járni. Szeretném, hogy válaszolj kérdéseim és gyötrődéseim sokaságára. Szeretnék Téged magam mellett érezni. Ez csak a „Vízforrás” mellett oldható meg, és nem akárhogyan, hanem úgy, hogy vágyom, hogy „megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésem, hasonlóvá lévén az ő halálához” (Fil 3:10).

Ők meghallották

Most már nem azt hisszük, amit te mondtál, hanem azt, amit Ő mond, mert mi magunk hallottuk Őt. Amikor a szívemből vízfolyam fakad, és feltör az örök életre, képes leszek másokat is Jézushoz hívni. Gyertek és lássátok Őt! Gyertek és halljátok Őt! Ő a Krisztus, az Üdvözítő.

Ha hallottad a Messiást, ha ott, az élet kútja mellett megtalált, amikor talán a legnagyobb volt a magányod, s ha megkedvelted vigasztaló és bátorító szavait, talán itt az ideje, hogy menj be a városba, és beszélj másoknak is Róla, Aki a világ kútjai mellett ül és várja a szomjazókat.

Dicsőíteni fogod Istent, amikor ezek az emberek így szólnak majd hozzád: „Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk”, és szeretnénk HOZZÁ HASONLÓVÁ válni. ■

**AZ ELNÖK
OLDALA
IOSIF
PAȘCA**

Ioșif Pașca, elnök, Észak-Erdélyi Egyházterület

AZ ADVENTISTA SZOCIÁLIS GONDOZÁS ÉS MISSZIÓ

ORSZÁGOS KONVENCIÓJA

2017. MÁJUS 5-7.

FELIRATKOZÁS:

Az esemény iránt érdeklődők
az alábbi weboldalon iratkozhatnak fel:

www.institutadventist.ro/conventieNAMS2017

2017. április 30-áig.

A folyamatos képzést követően részvételt igazoló okmányt bocsátunk ki.

MÓTÓ:

*A jelentéktelenek
számítanak!*

MT 25:40

SZERVEZŐK:

PARTNEREK:

Centrul de Formare Continuă
și Evaluarea Competențelor
în Asistență Socială

Adventista Fejlesztési
és Segély Alapítvány

INFÓ:

0753 142 622

secretariat

@institutadventist.ro

Az Adventista Teológiai Intézet napjai

2017. május 12-14.

Az eseményen való részvételhez
fel kell iratkoznod az alábbi címen

institutadventist.ro/zileleita2017

Feliratkozási határidő: 2017. április 30.

Ingyenes elszállásolás és étkeztetés
80 személy számára,

a beiratkozási űrlap kiértékelése nyomán
elért pontszámok alapján.

Bővebb információk:

Tel. 0753 142 622

Email: secretariat@institutadventist.ro

ADVENTISTA
TEOLÓGIAI INTÉZET

53946

